

หอม
กรุ่น กลิ่น
กาแฟ
บนยอดดอย

กรณีที่ต้องการซื้อจำนวนมาก เพื่อใช้สอน ฝึกอบรม ส่งเสริมการขาย หรือเป็นของขวัญพิเศษ กรุณาติดต่อสอบถามราคาพิเศษได้ที่ ฝ่ายขาย บริษัท ซีอีดูเคชั่น จำกัด (มหาชน) โทร. 0-2826-8222 หรือโทรสาร 0-2826-8356-9

หอมกรุ่นกลิ่นกาแฟนยอดดอย

โดย ส่องแสงตะวันฉาย

ราคา 350 บาท

TOPAZ สำนักพิมพ์ท็อป

สงวนลิขสิทธิ์ตามกฎหมาย โดย ส่องแสงตะวันฉาย © พ.ศ. 2563

ห้ามคัดลอก ลอกเลียน ดัดแปลง ทำซ้ำ จัดพิมพ์ หรือกระทำการอื่นใด โดยวิธีการใดๆ ในรูปแบบใดๆ ไม่ว่าส่วนหนึ่งส่วนใดของหนังสือเล่มนี้ เพื่อเผยแพร่ในสื่อทุกประเภท หรือเพื่อวัตถุประสงค์ใดๆ นอกจากจะได้รับอนุญาต

4 1 2 - 7 2 4 - 5 0 4

ข้อมูลทางบรรณานุกรมของสำนักหอสมุดแห่งชาติ

ส่องแสงตะวันฉาย.

หอมกรุ่นกลิ่นกาแฟนยอดดอย.-- กรุงเทพฯ : ซีอีดูเคชั่น. 2563.

504 หน้า.

1. นวนิยายไทย. I. ชื่อเรื่อง.

895.913

ISBN 978-616-08-3725-0

จัดพิมพ์และจัดจำหน่ายโดย

บริษัท ซีอีดูเคชั่น จำกัด (มหาชน)
SE-EDUCATION PUBLIC COMPANY LIMITED

เลขที่ 1858/87-90 ถนนเทพรัตน แขวงบางนาใต้ เขตบางนา กรุงเทพฯ 10260

โทรศัพท์ 0-2826-8000

พิมพ์ที่ บริษัท วิ.พรินท์ (1991) จำกัด

เลขที่ 23/71-72 หมู่ 1 ซอยเทียนทะเล 10 ถนนบางขุนเทียน-ชายทะเล แขวงแสมดำ เขตบางขุนเทียน กรุงเทพฯ 10150

โทรศัพท์ 0-2451-3010 นายวิชัย กาญจนพัฒนา ผู้พิมพ์ผู้โฆษณา พ.ศ. 2563

หากมีคำแนะนำติชม ติดต่อได้ที่ comment@se-ed.com

ค้นหาหนังสือที่ต้องการ ได้เร็ว ทันใจ ที่ www.se-ed.com

คำนำสำนักพิมพ์

จันทร์แสง หรือหมวดแสง หนึ่งในทีมสามเลื่อบุกเหนือลุยใต้ ตะเวนตามแนวตะเข็บไทย-พม่า เข้มแข็งแกร่งกล้า ไม่แพ้ชายอกสามคอก เธอเป็นสาวงามที่ไม่เคยเปิดหัวใจให้กับชายหนุ่มคนไหน

มาร์ค หนุ่มลูกครึ่งไทย-อเมริกัน นักข่าวหนุ่มใหญ่ หน้าตาหล่อเหลา หัวใจอบอุ่นของเขาจะเจาะหัวใจที่ปกปิดไว้ด้วยกฎเหล็กสามข้อของหมวดสาวเข้าไปได้หรือไม่

ทหารสายลับที่ต้องปกปิดสถานภาพของตน ไม่เปิดจุดอ่อนให้ใครรู้ และไม่ปล่อยใจให้ใครเข้ามา ทำให้ตนต้องวุ่นวายใจ มุ่งมั่นอยู่กับหน้าที่และเป้าหมาย...นั่นคือกฎเหล็กของหมวดแสง

พิมพ์ เพื่อนสนิทของจันทร์แสงเอยกับเธอว่า

“มาร์คเขารักแกมากนะแสง...ลองนึกดู ถ้าเขาไม่อาทร ในช่วงลาพักงานเป็นเดือน เขาคงไม่เฝ้ามาช่วยแกตักแต่งร้านกาแฟจนเสร็จหรอก”

“อ้อ! เขามาบอกแก หรือแกคิดเอาเองอี! พิมพ์ ว่าเขารักฉัน”

“เขาบอกฉันเต็มสองหูว่ารู้สึกดีกับแกมากๆ เขาไม่กล้าพูดว่ารักแก เพราะว่ามันไวกินไป และแกก็ไม่ต้องเถียงฉัน...ถ้าแกไม่โกหกตัวเอง แกทั้งสองมีความรู้สึกเหมือนกันนั่นแหละ” เพื่อนสาวพูดความจริงที่จันทร์แสงกำลังปฏิเสธความรู้สึกนั้น

ห้ามใด ที่ยากสุด จะหยุดยั้ง
ห้ามรั้ง ลิพลักรัก รักใครหนอ
ห้ามรัก หักดวงใจ ใจจึงพ้อ
ห้ามขอ มิให้รัก ลียากจริง

อะไรจะเกิดขึ้น เมื่อเป็นเช่นนี้ รักจะต้องลาจากหรือสมหวังตั้งใจของ
หนุ่ม-สาว

สารบัญ

1. เหตุเกิดที่วาลีย์.....	11
2. จุดเริ่มต้น.....	20
3. อาสาสมัครจากหัวใจ.....	28
4. โกรธจันทร์หรือโกรธใจ.....	35
5. เริ่มต้น Coffee@Coffee.....	43
6. ดั่งนกสร้างรัง (Coffee@Coffee).....	49
7. ความสุขในยามค่ำคืน.....	55
8. ร้านกาแฟสดร้านใหม่.....	61
9. วันใหม่ของร้านกาแฟ.....	71
10. เขายามวิกาล.....	78
11. Coffee@Coffee.....	84
12. ห่วงแสนห่วงดวงใจ.....	92
13. ภารกิจ.....	95
14. แทรกซึม.....	104
15. บุกถ้ำเสือ.....	110

16. อุบัติเหตุกับตัวช่วย	116
17. คีนส์เหี้ย	123
18. เสร็จสิ้นภารกิจ (Mission Complete)	128
19. เหนื่อยนัก พักในอ้อมใจ	135
20. ชิดใกล้	141
21. ที่นี้มีรัก	147
22. ห้องนอนสวยงามอบอุ่น	154
23. เพื่อนก้าย้าง	161
24. ทดสอบ	167
25. เวลาที่มีเราสอง	172
26. งานนักข่าวที่ลุ่มเสี่ยง	177
27. ความช่วยเหลือ	184
28. เสี่ยงภัย...ไร่นาม	189
29. ปลอ่ยตัวประกัน	196
30. คนที่จันทร์แสงรักคือใคร	202
31. วันวานที่หวานคืน	208
32. คีนนี้ที่เราเมื่อก่อน	213
33. ที่ลอสแอนเจลิส น้ำตกงามห้ามพลาด	218
34. สุขสันต์พัลวัน	224
35. เก็บเกี่ยวความสุข	229
36. ความสุขก่อนอำลาผืนป่า	236
37. ถิ่นกำเนิดของความรัก...วาเลย์	242
38. วาเลย์...เพียงสายน้ำกั้น	250
39. อำลาแม่สอด	255

40. กวาดล้างขบวนการค้ายา	264
41. เตรียมพร้อมรับมือ.....	272
42. ทีมสามเลือกับมาร์ค...นักข่าว	278
43. แด่ทหารกล้า.....	285
44. เลือดและหัวใจที่ร่ำให้.....	291
45. เหย็ดตาย...ปลอดภัยดี	296
46. งานใหญ่จบลงด้วยดี	302
47. ครอบครัวอบอุ่น	307
48. ความรักและไมตรีเช่นพี่น้อง	312
49. เวลาที่มีกันและกัน	319
50. รักเอย...เจ้าอยู่แห่งไหน	325
51. ใจนี้มีกันและกัน.....	332
52. จำจาก.....	336
53. คั่นถิ่น.....	341
54. Merry.....	345
55. Hi! Dad	351
56. ปีใหม่ใจสุขสันต์.....	357
57. หมดทุกข์หายโศกเถอะนะคนดี.....	363
58. หลบซ่อน.....	369
59. เลือด	375
60. กลับมาเถิดดวงใจ	379
61. เหย็ดตาย	385
62. เตรียมรับมือ.....	390
63. ระวังภัย	395

64. รู้จักไอ้แสงแล้วจะหนาว.....	400
65. เดินหมากตาเดียวจบกระดาน	405
66. หลุมดำในใจ.....	414
67. ครอบครัวมาร์ค.....	419
68. Welcome	424
69. บ้านนี้มีรัก.....	428
70. ปิดด่านไทย-พม่า.....	433
71. ชีวิตที่เปลี่ยนไป	440
72. จบภารกิจเพื่อชาติ.....	445
73. เรามีกันและกัน.....	449
74. ดอกרבบานในยามนี้.....	456
75. หาดสวย-น้ำใส ทะเลไทย	464
76. ชีวิตที่เปลี่ยนไป	471
77. ชีวิตใหม่มีภูเก็ต.....	476
78. ขวัญเอยมาสู่ขวัญ อย่าหวั่นไหว	481
79. ไกลนักรักและคิดถึง.....	486
80. ขาวซ็อกโลก.....	491
81. ใจเอยใจจะขาด	494
82. ความรักที่คงมั่น	501

บทนำ

หอมกลิ่นกาแฟ บนยอดดอย

บุพเพสันนิวาสชักนำให้หญิงสาวชายหนุ่มมาพบกัน และการพบกันเพียง
เพื่อจากกันนั้นมีมากมาย

แต่เหตุใดชายหนุ่มนักข่าวบุพเพฯ นำมาพบกัน ผูกพัน และดำเนิน
ไปตามบริบทจนเกิดคำว่าความรักกับหญิงสาวเจ้าของร้านกาแฟ

ความเป็นจริงหาใช่ไม่ มันเป็นเพียงหน้าฉากของหญิงสาวสวยที่
เด็ดเดี่ยว แกร่งกล้า และเก่ง

หนึ่งในทีมสายสืบทหารตามรอยตะเข็บชายแดนไทย-พม่า เรื่องราว
ของหญิงสาว...**จันทร์แสง** โลดโผน ดุเดือด จะพาชีวิตนักข่าวอย่าง **มาร์ค**
เปลี่ยนไปเช่นใด กับบทพลิกของจันทร์แสงคือ “**ไม่มีรักไม่มีห่วง**”

ความผูกพันของทั้งสองจบลงอย่างไร ความรักที่ยากจะเป็นไปได้...
ไอ้สวรรค์ รักนี้จะเป็นเช่นใดหนอ...

1

เหตุเกิดที่วาลีย์

สายหมอกในยามเช้า ทอดตัวอ้อยอิ่งลงมาทั่วบริเวณหมู่บ้านเล็กๆ
ติดชายแดนไทย-พม่า ตะวันเริ่มทอแสงอ่อนขึ้นจับฝืนฟ้า แลเห็นทิวเขา
ทอดตัวอยู่ไกลออกไป

ครูแก้วเปิดประตูออกมาสูดอากาศบริสุทธิ์ เขาตื่นเช้าเช่นนี้เป็นประจำ
ตั้งแต่เริ่มเข้ารับราชการจนเกษียณมาพร้อมภรรยา...ป้าสีมา ที่เคยทำงานอยู่
ที่ว่าการอำเภอแม่สอด

ทั้งคู่มาลงหลักปักฐานที่หมู่บ้านเล็กๆ ชื่อวาลีย์ เป็นหมู่บ้านซึ่งห่าง
จากเขตแดนพม่าเพียงแม่น้ำวาลีย์สายแคบๆ คั่นอยู่

“สวัสดิ์ค่ะครูแก้ว” หญิงสาวร่างสูงโปร่ง ผมยารเป็นลอนเล็กพลิ้ว
สลวยลงมาถึงกลางหลัง เธอรวบผมไว้ง่ายๆ ด้วยผ้าเช็ดหน้าลายดอก ดวงตา
คมโต คิ้วเรียวเข้ม ใบหน้ารูปไข่ ผิวสองสีนวลละอองดั่งมะยงชิด หญิงสาว
เอ่ยปากพร้อมรอยยิ้ม สองข้างแก้มมีลักยิ้ม ปากบางสวย สวมหมวกแก๊ป
เลื้อยติดคอกลมสีน้ำตาลอมส้มทับด้วยเสื้อยีนบางๆ แขนยาวพับแขนขึ้นถึง
ศอก กางเกงยีน รองเท้าผ้าใบ

“หนูชื่อจันทร์แสง เพื่อนของทิมนะค่ะ” เสียงแนะนำตัวชัดเจน

“อ้าว! หนูแสงเหรอ ไอ่ทิมมันเพ็งโทร. มาหาลุงได้สักสองวันเอง”

“แม่ๆ” ครูแก้วร้องเรียกภรรยา

ป้าสีมากำลังเดินดูผักข้างรั้วที่ขึ้นงามแม้จะเข้าฤดูร้อนแล้ว กับไม้ผล
และไม้ดอกที่เริ่มใหญ่ขึ้นตามกาลเวลา นับแต่ที่เธอเริ่มเอามาลงก่อนเกษียณ

“จ๋า จ้าพ่อ”

ป้าสีมาเดินออกมาหน้าบ้าน จันท์แสงยกมือขึ้นไหว้และกล่าวสวัสดิ์

“ไหว้พระเถอะลูก อือ! หน้าตาน่าเอ็นดู ไอ่ทิมมันโทร. มาแล้วจ๊ะ”

“ไอ้ลูกบังเกิดเกล้ามันสั่งลุงว่าให้ดูแลและช่วยเหลือ แนะนำหน่อย
เพราะหนูเพ็งย้ายมาไซ้ใหม่”

“คะ ลุงแก้ว”

“ทิมเขาบอกลุงว่าเป็นเพื่อนสนิทกันมาก กินนอนมาด้วยกัน แถม
เดือดร้อนที่ไรเป็นต้องอาศัยหนูคอยช่วยเหลือ ขอบใจนะ”

“ไม่เป็นไรคะ ทิมเป็นเพื่อนที่ดีของหนูเหมือนกัน เพื่อนยังช่วยกัน
ไม่ได้แล้วจะไปช่วยใครละคะ”

“เออๆ! ขึ้นมาบนเรือนก่อนลิจ๊ะ” ป้าสีมาเรียก

เรือนของครูแก้วไม่เหมือนบ้านในละแวกนั้น มีบันไดเพียงสองชั้น
บ้านเป็นแบบกึ่งไม้กึ่งอิฐ ฝาปูน ทาสีฟ้าอมเขียว พื้นบ้านเป็นไม้เนื้อแข็ง
ดูมันเงา ด้วยการใส่ใจของเจ้าของบ้าน สะอาดน่าอยู่ ขนาดกำลังเหมาะกับ
คนสูงวัยที่จะดูแลและอาศัยอยู่ เฟอร์นิเจอร์มีพร้อม แต่ไม่มากเกินไปจน
จำเป็น

บ้านชาวบ้านหลังเล็กใหญ่ตามฐานะ แต่ละหลังเป็นเรือนยกสูงเกือบ
สองเมตร โดยทั่วไปใช้ไม้เนื้อแข็ง ส่วนบ้านที่มีฐานะหน่อยก็ใช้ไม้สักต้น
ขนาดคนเดียวโอบ ประโยชน์ใช้สอยของใต้ถุนบ้านมีมากมาย ตั้งแต่มีแคร่
ไม้ไผ่เอาไว้วนอนเล่นรับลมดีกว่าบนบ้านในฤดูร้อน อีกทั้งยังเป็นที่ยึด

เครื่องมือทำการเกษตรทั้งหลายบรรดามี ซึ่งใช้ยามเก็บเกี่ยวหอม กระเทียม ข้าวโพด หรือถั่ว

จันทร์แสงเรียนรู้จากการบอกเล่าของทับทิม และที่เห็นจากการตระเวนไปทั่วแม่สอดในสองอาทิตย์แรก

ความคิดต่างๆ มาหยุดลงตอนที่ครูแก้วยื่นขันน้ำใบใหญ่ให้

“นั่งก่อน กินน้ำซะ แล้วค่อยคุยกัน”

จันทร์แสงนั่งลงบนหินขัดที่ทำเชื่อมเป็นที่นั่งต่อบริเวณ
ชานบ้าน เธอยกน้ำดื่มจนหมด

“ดื่มน้ำเก่งอย่างนี้เองถึงผิวดี” ป้าสีมาเอ่ยชม จันทร์แสงยิ้ม

“หนูจะอยู่เมืองเจียบๆ อย่างนี้ได้หรือ” ครูแก้วเปรยอย่างเป็นห่วง

“ได้ค่ะ...หนูตระเวนไปทั่วครบทุกจังหวัด ต่างตัวต่างแดนก็ไปมา
แล้วหลายที พ่อแม่เสียหนูก็ไม่ค่อยได้อยู่บ้านสักเท่าไร ไปเรียน ทำงานไป
เรื่อยๆ พ่อเขาตัดทางปล่อยยวดยานแล้วค่ะ” เสียงท้ายแผ่วลงออกอาการ
น้อยใจ

“ลูกก็ได้ยินเรื่องของหนูจากไอ้ทิม คงไม่ว่ากันนะ เขาก็บอกมาคร่าวๆ
พ่อหนูเขาก็รักหลานะลูก เห็นทิมว่าโอร. มาก็น้อยไม่ใช่หรือ”

“ค่ะ” จันทร์แสงนึกถึงพ่อ

พ่อดูแลเธอมาหลายปีจนเข้าวัยสาว ถึงตัดใจมีแม่ใหม่ พ่อเลี้ยงดู
จันทร์แสงเหมือนเป็นลูกชาย จนแม่แต่น้ำพร น้องแม้อย่างเปรยเข้าหูพ่อบ่อยๆ

“พี่เลี้ยงลูกยังกับไอ้แสงเป็นเด็กผู้ชาย แถมฝึกเหมือนทหารในค่าย”

จันทร์แสงนึกถึงพ่อแล้วยิ้ม

“ยิ้มอะไรหนู” ป้าสีมาสงสัย

“ก็นึกถึงพ่อนะคะ เขาตีวเข้มจันทร์แสงตั้งแต่เด็กๆ ถ้าแสงไม่ค่อยเรียบร้อยก็ต้องโทษพ่อที่เลี้ยงจนจะกลายเป็นเด็กผู้ชายไปแล้ว” ป้าสีมามองดูเพื่อนลูกสาวอย่างเอ็นดู

“ทับทิมบอกแม่ว่า...แสงมันเป็นคนตรงออกจะโง่งมหน่อย แล้วไม่กลัวใคร มีอะไรก็เตือนมันได้นะแม่ มันค่อนข้างดี แต่ถ้ามันรักใคร่ใคร พ่อพูดให้เข้าใจก็จบเรื่อง แสงไม่เอามาคิดเคืองเหมือนผู้หญิงส่วนใหญ่จะ กับหนูพอสนิทกันแม่หนูอ่อนกว่ามันแค่เดือนเดียว ยังดูแลอย่างกับน้อง”

ป้าสีมามองหน้าสวยคิดถึงคำเล่าของลูกสาว ก่อนเอ่ยถาม

“กินข้าวเข้ามาหรือยังจ๊ะ”

“เรียบร้อยแล้วค่ะ”

“กาแฟสักถ้วยไหมอยู่บนโต๊ะหลังบ้านนะ ไปชงเองนะ จะทำอะไรตามสบาย ให้ถือเป็นบ้านตัวเอง ไม่ต้องเกรงใจ”

“ขอบพระคุณค่ะ” จันทร์แสงยกมือขึ้นไหว้ผู้ใหญ่ทั้งสองแล้วหายเข้าไปในครัว ป้าสีมาดูแลจัดข้าวของในบ้านเป็นที่ทางนำอยู่

กลิ่นกาแฟหอมกรุ่นลอยมา เธอนั่งลงช้าๆ ป้าสีมา

“คืนนี้แสงนอนที่นี้สักคืนนะคะ หนูไม่ได้เอาชุดมา แต่ก็ชินแล้ว กินนอน เทียว ชุดเดียวพอ” รอยยิ้มออกอาบๆ เมื่อเอ่ยจบ

“ได้ลูกจะพักก็คืนก็ได้ เดี่ยวป้าจะไปดูสวนผักหลังบ้านหน่อยนะ ตามสบายจ๊ะ”

ครูแก้วนั่งอ่านหนังสือพิมพ์อยู่บนเก้าอี้โยก กาแฟหมดถ้วยแล้ว

“แสงขออนุญาตไปเดินที่ริมหน้านะคะ”

“ได้เลย ระวังหน่อยก็แล้วกันช่วงนี้แม่น้ำแห้งขอด เวลาเย็นหรือ กลางคืนพม่ากับกะเหรี่ยงมันยิงกันแทบทุกคืน กลางคืนถ้าได้ยินเสียงปืน ก็อย่าออกไปนะหนู” ครูแก้วพูดขึ้น

สายหมอกจางหายไปกับลำแสงอาทิตย์ที่สาดส่อง อากาศเริ่มอบอ้าว ริมน้ำค่อนข้างแห้งขอด มองข้ามฝั่งไปทางพม่ามีทิวไม้ที่เริ่มทิ้งใบตาม ฤดูร้อนเป็นแนวยาว ไม่มีหมู่บ้านตามชายน้ำต่างกับฝั่งหมู่บ้านเล็กๆ ของ ไทย

จันทร์แสงเดินละไปตามบ้าน ชาวบ้านบางบ้านตะโกนถามเป็นภาษา ท้องถิ่น

“จะไปตีไต่อินาง”

“จะไปแอ่วริมน้ำเจ้า” เธอพูดแล้วยิ้มให้

“งามแต่ มาจากตีไต่เนีย”

“มาจากในเมืองเจ้า” จันทร์แสงได้ภาษาเหนือมาตั้งแต่สมัยเรียนและ จากแม่ซึ่งเป็นคนเชียงใหม่ เธอยังจำใบหน้าทิวานละมุน ผิวขาวผ่อง เจกเช่นคนเหนือของแม่ได้ดี

แม่ได้พบรักกับพ่อที่เป็นทหารหน่วยสรรพาวุธ พันพ่อก็เป็นคนตรัง จันทร์แสงก็คือผลผลิตลูกครั้งที่ได้ใบหน้านามละมุนแต่คมเข้ม และผิว สดสีมาจากบรรพบุรุษของเธอ

อาหารกลางวันและอาหารเย็นเป็นไปอย่างเรียบง่ายสำหรับคนที่นี้ โดยมากจะต้องมีน้ำพริกและผักสดกระดังใหญ่ ปลาอย่าง เนื้อ แล้วแต่จะ ซื้อหาได้ แต่เย็นนี้ป่าสีมาแกงหยวกกล้วยใส่ไก่เพิ่มอีกที่

“อร่อยทุกอย่างเลยคะ” ป้าสีมากับครูแก้วยิ้มเมื่อนึกถึงคำลูกสาวที่รายงานด้วยว่าจันทร์แสงกินอยู่ง่าย

“ไอ้แสงมันกินง่าย ข้าวเหนียวจิ้มน้ำปลามันก็กินมาแล้ว และทุกอย่างที่เข้าปากมัน มันจะต้องตอบท้ายว่าอร่อย”

จันทร์แสงอาบน้ำออกมาหนึ่งดูตะวันที่ค่อยๆ เลื่อนหายไปกับเหลี่ยมเขา ป้าสีมาเอาเครื่องนอนและมุ้งมาวางหน้าห้องนอนของเธอ เมื่อเลยเวลาห่มครึ่งแล้ว

“นอนหน้าห้องได้ไหมแสง” ลุงแก้วถามอย่างห่วงใย

“สบายมากคะไม่ต้องห่วง” สองสามีภรรยาเข้านอนแล้ว เหลือไฟดวงเล็กเปิดไว้ที่ห้องน้ำ

จันทร์แสงจัดแจงกางมุ้ง ปูที่นอนแล้วไหว้พระ กำลังจะล้มตัวนอน บังๆๆ!

บังๆๆๆ! เสียงรัวของปีนลั่นมาตามลำน้ำ หญิงสาวผุดลุกขึ้นอย่างเงิบกริบ มองผ่านรอยแตกของแผ่นกระดานข้างหน้าต่าง เห็นกลุ่มทหารกะเหรี่ยงกำลังแตกกระจายวิ่งเข้ามาทางฝั่งไทย ดวงตากลมโศกาวอยู่ในความมืด ไม่มีที่ท่าตกใจใดๆ หญิงสาวเพ่งมองเห็นในกลุ่มนั้นมีชายร่างสูงใหญ่แบกเป้ใบใหญ่วิ่งตามมาพร้อมกองกำลังกะเหรี่ยง

กลุ่มทหารกะเหรี่ยงวิ่งกระจายตัวหายเข้าไปในป่าละเมาะ แต่ชายร่างสูงใหญ่วิ่งตรงเข้ามาที่ได้ถุนบ้านครูแก้วอย่างเงิบๆ เสียงเบาแต่เสียงไม้ที่เหยียบ บอกจันทร์แสงให้รู้ว่าชายนิรนามกำลังไปทางด้านหลังของบ้าน

หญิงสาวเปิดประตูหลังออกอย่างเบามือ แล้วย่อลงมา เธอกำไฟฉายซึ่งปิดอยู่ในมือขวา หูฟังเสียงเคลื่อนไหวอย่างตั้งใจ ดวงตามกริบชินกับ

ความมืดที่เห็นได้เพียงแค่แสงจันทร์ส่อง ฝีเท้าแผ่วเบาเดินมาถึงโถงหลังบ้าน ไฟฉายดวงเล็กเปิดส่องตรงไปยังตำแหน่งที่เธอกะไว้

ผู้บุกรุกผงะตัวแล้วนิ่ง นิ่งฟังโถงน้ำใบใหญ่หลังบ้าน จันทรแสงหมุน ปลายไฟฉายอีกด้านซึ่งเป็นมิดลัน มีดกระทบแสงจันทร์วาวดูน่ากลัว เธอเอาอาวุธี้ไปที่ลำคอชายแปลกหน้า แล้วทำสัญญาณมือให้เขา ล้วงกระเป๋าออกมา ที่เห็นมีแต่ผ้าเช็ดหน้ากับปากกา กระเป๋าอีกข้างมีเงินไทยและเงินดอลลาร์

สายตาสองมองชายแปลกหน้าแข็งกร้าวไม่หวั่นไหว ผู้ถูกจับได้เริ่มใจไม่ดี เธอเป็นหญิงสาวแต่แต่งกายทะมัดทะแมงแถมไม่มีอาการตกใจเลย แม้แต่น้อยที่ต้องเผชิญหน้ากับผู้บุกรุก

จันทรแสงใช้ไฟส่องดูที่แขนของเขอย่างระวังตัว มีรอยปื้นตกเป็นแผลยาวแต่ไม่ลึกนักสองรอยใกล้ๆ กัน เลือดยังออกอยู่ เธอใช้ผ้าเช็ดหน้าของเขาชุบน้ำในโถ แล้วเช็ดที่แผล เขาขบกรามแน่นไม่มีเสียงใดๆ ลอดออกมา แล้วล้วงเข้าไปในกระเป๋าทางเกงด้านข้างของเธอ เอาทิ่งเจอร์ออกจากกระเป๋า เทราดลงบนบาดแผล

‘สแปลช’ เธอคิด เพราะเห็นเขากัดฟันแน่น พลังดิ่งฝ่าผูกผมออก เขามองดูเส้นผมงามที่สะท้อนเป็นเงาอยู่ใต้แสงจันทร์ ความคิดของชายหนุ่มที่มองการทำงานอย่างคล่องแคล่วด้วยความแปลกใจ ไม่มีแม้แต่เสียงร้องตกใจอย่างหญิงทั่วไปที่ชอบไววายเมื่อเห็นคนเจ็บและเลือด

ใบหน้านางละมุนภายใต้เงาแห่งแสงจันทร์ กลิ่นหอมอ่อนๆ ไชยเข้าจมูก จันทรแสงจิกผ้าผูกผมผืนยาวที่เพิ่งซื้อใหม่ออกเป็นสองแถบ แล้วลงมือพันแผลจนเสร็จ

“ขอบคุณครับ” เสียงชายหนุ่มหน้าคมเข้ม สีตาสวยเอ๋อเบาๆ เขาพูดได้ไม่ชัดนัก เธอพยักหน้า พูดเพียงสั้นๆ ว่า

“ถ้าอยากจะติดรถเข้าเมืองก็รอให้เช้าก่อน โอเค! และพักผ่อน อย่า
ก่อเรื่องเด็ดขาด ไม่เช่นนั้นฉันเอาตายแน่” เสียงเบา แต่เน้นทุกคำพูดก่อน
จะเดินผลไป

“ตื่นแต่เช้าเลยหนู” ป้าสีมัททก หลังจากจันทร์แสงอาบนำแต่งตัวเสร็จ
เมื่อคืนก็นอนในชุดนั้น ตื่นมาก็ยังใส่ชุดเดิม

“ป้าสีมามีอะไรให้ช่วยไหมคะ”

“ไม่มีอะไรหรอก เช้าๆ ก็ข้าวต้มปลา ได้ปลามาเมื่อวานเย็น กิน
สักหน่อยไหม”

“แสงขอแค่กาแฟถ้วยเดียวก็พอ ต้องรีบเข้าเมืองค่ะ ได้บ้านเช่าแล้ว
เลยจากตัวอำเภอมาสักสามช่วงถนน แสงถูกใจมาก เป็นบ้านทรงโบราณ
หน้าบ้านยังใช้บานไม้พับทบเข้าหากัน แล้วมีขอเหล็กยึดไว้เวลาเปิดบ้าน
ตอนปิดก็ดึงที่ละบานเข้าหากันถึงกลางบ้านแล้วใช้ชุดดานเอา รอให้แสง
แต่งบ้านเสร็จจะมารับครูแก้วกับป้าไปดูนะคะ คงใช้เวลาเกือบเดือนกว่าจะ
เปิดเป็นร้านกาแฟได้”

“กาแฟชงขายแบบตาเบ๊ะนะเธอ” ป้าสีมัทถาม

“ไม่ใช่ค่ะ กาแฟสดที่เอาเมล็ดกาแฟที่คั่วใหม่ๆ มาบด แล้วใช้
เครื่องชงค่ะ” ป้าสีมัพยักหน้าตามแต่ไม่เข้าใจเท่าไร

“เอาเถอะ ถ้ามีอะไรขาดเหลือก็บอกป้านะอย่าเกรงใจล่ะ”

“ขอบพระคุณค่ะ ฝากคุณป้าบอกครูแก้วด้วยนะคะ แสงไปก่อน
ล่ะค่ะ” เธอยกมือไหว้ลา

หญิงสาวออกธมาได้ไม่นาน เส้นทางบนเขาเริ่มคดเคี้ยว ตะวันขึ้น
เลียบขอบฟ้าแล้ว แต่สายหมอกยังไม่จางหาย ถนนค่อนข้างดี แว่หนึ่ง
คิดสงสัยว่าชายคนเมื่อคืนออกไปตอนไหนและไปที่ไหน จนเข้าโค้งมาถึง
ตลาดพบพระ จันทร์แสงเบารถ แลดูตลาดพบพระในยามเช้า แล้วเธอก็
มองเห็นชายร่างสูงคนนั้นนั่งอยู่ที่ร้านกาแฟ

2

จุดเริ่มต้น

หญิงสาวจอตrolleyไม่ห่างนักแล้วเดินเข้าไปหา

“Hi!” เขาทักเธอพร้อมรอยยิ้มกว้าง ดูสดชื่นขึ้นกว่าที่เห็นเมื่อคืน
เคราขึ้นเขียวเป็นไร ผิขาว ไม่ยักมีกระเหมือนฝรั่งอื่น ดูท่าจะเป็น
พันธุ์ผสมแบบเรา พันธุ์สวย คิ้วเข้ม ตาคมโต สีตาสวยออกสีน้ำตาล
เจือแววสีเทาจาง สงสัยจะผสมกับพวกเม็กซิกัน หรือแขก จันทร์แสงเดาก่อน
ตอบกลับ

“Hi! จะติตรรถเข้าเมืองไหม” จันทร์แสงถาม

“ถ้าคุณจะกรุณา”

หญิงสาวยิ้มนิดๆ แต่ดูแล้วงามตาด้วยรอยยิ้มที่แถม เขาสงสัยว่าคน
ต่างจังหวัดทำไมสวยได้ขนาดนี้นะ ไม่ได้แต่งอะไรเลยแม้แต่ทาแป้ง

ชายหนุ่มแนะนำตัวเองก่อนโยนเบาะขึ้นท้ายรถกระบะ

“ผมชื่อมาร์ค เคนดี นี้นามบัตรผม” จันทร์แสงกวาดตามองเขาคำว่าๆ
ใส่เสื้อยืดสีน้ำเงินเข้ม กางเกงเดินป่า รองเท้าบูท ที่ยังมีคราบรอยที่ป่าโคลน
ติดเชรอะอยู่ แล้วมองนามบัตรที่ยื่นส่งมา

“ผู้สื่อข่าวต่างประเทศ ชื่องใหญ่ที่สุดในสหรัฐอเมริกา เป็นระดับ ซีเนียร์ด้วย อื้อฮือ! แก่ขนาดนั้นเลยนะ” เธอพูดกับตัวเอง

เขากระโดดขึ้นด้านหลัง ‘ฉันไม่ให้ยั้งหน้าอยู่แล้ว แคะให้อ้าย เข้าเมืองก็นับว่าเป็นบุญ’ คิดพลางโยนน้ำขวดใหญ่ให้และขับรถออกไป

เขาขอลงหน้าอำเภอ ส่วนเธอเข้ามาทำสัญญาเช่าบ้านกับพี่สวดิ

พี่สวดิทำงานเป็นหัวหน้าสาธารณสุขอำเภอ จบพยาบาลจากมหาวิทยาลัย พายัพที่เชียงใหม่ แล้วก็หาทางลงมาทำงานที่บ้านเกิด

“เมื่อวานไปหาครูเจอไหม” เธอถามจันทร์แสง

“ไปถูกค่ะ พบครูแก้วด้วย” พี่สวดิเคยเป็นลูกศิษย์รุ่นแรกๆ ตั้งแต่ ครูแก้วย้ายจากบ้านเกิดของท่านที่จังหวัดตาก ขึ้นมาเป็นคุณครูที่โรงเรียน สรรพวิทยาคม อำเภอแม่ออด พี่สวดิเคยแวะไปเยี่ยมครูจึงบอกทางให้ จันทร์แสงได้ถูกต้อง หลังทำสัญญาพร้อมวางมัดจำแล้ว เธอก็ขอตัวไปดู ไม่เท่าๆ ตามโรงไม้ ตอนเย็นจึงขับรถเข้ามาจอดในบ้านพี่สวดิ

“แสงขอรบกวนจอดรถอีกคืบนะคะ เพราะกะว่าจะเอาไม้ลังพวงนี้เข้า แล้วเริ่มงานค่ะ”

“ตามสบายนะ มีอะไรจะให้ช่วยไม่ต้องเกรงใจละ”

“ใช่ๆ! ไม่ต้องเกรงใจ” เสียงพี่พวงสิริ พี่สาวเอยมาจากในบ้าน

“พี่พวงนะถูกชะตากับหนู บ้านนี้เก่าแล้ว ก็อยากเก็บรักษาไว้ให้ดี จะให้คนเช่าก็เลือกอยู่นาน มาลงตัวเอาที่แสงนี่แหละ”

“ขอบคุณค่ะ”

“แสงจะขับรถไปรินน้ำเมย แล้วคืบนี้คงพักที่เกสต์เฮาส์ต่ออีกคืบค่ะ พี่สวดิพอรู้จักใครให้มาทำความสะอาดบ้านให้หน่อยไหมคะ”

“ได้ๆ เตียวพี่ให้บ่าวอ้วนกับลูกสาวมาทำให้พุงนี้เข้า”

“ขอบพระคุณค่ะ” จันท์แสงยกมือไหว้ขอบคุณ แม้เธอจะมีท่าที่ ทะมัดทะแมง แข็งๆ แต่หญิงสาวถูกหัดจนชินเรื่องยกมือไหว้ผู้ใหญ่ อย่างที่พ่อเคยสอนว่า...อยู่ไหนให้ยกมือสืบนี้นั้วันทาเอาไว้ก่อนแล้วดีเอง

“อู๊ย! ไม่ต้องยกมือไหว้หรอค่ะ มีอะไรให้ช่วยก็บอกได้”

“คงมีหลายอย่างที่ต้องรบกวนสอบถาม คิดว่าพี่สุดคงไม่รำคาญซะก่อนนะคะ”

“พี่ก็ดูออกว่าคนอย่างแสงนะ ถ้าไม่เข้าตาจน...ไม่เคยขอร้องใครหรอค่ะ” สุดดีตอบกลับพร้อมด้วยรอยยิ้มและมิตรไมตรีที่ดี

หญิงสาวขับรถไปริมน้ำเมยพักใหญ่ แล้วกลับเข้าเมืองมาหาอะไรกิน ที่ตลาดกลางคืนอีกด้านหนึ่งของถนนติดกันกับบ้านเช่า

เธอจัดการกับผัดไทยและน้ำกระเจี๊ยบจนหมด

“อือ! อร่อย” จันท์แสงพูดกับตัวเอง

“น้องเก็บเงินด้วยจ๊ะ”

เติกเกะเหรียงเดินมาแล้วเอ่ยขึ้นตามลำเนียงของตัวเธอ “คงนั่งขาให้แล้ว”

จันท์แสงหันไปสบตาดวงตาคมที่ส่งยิ้มหล่อมาให้ “มาร์ค”

มาร์คเดินตรงมาที่จันท์แสง

“สวัสดีครับ” เขาทักเป็นภาษาไทย แม้ลำเนียงไม่ชัดเจน ดูเขาจะพยายามพูดมันมากกว่าภาษาตัวเอง

“I can speak English. Why don’t you speak to me in English?” ...ฉันพูดภาษาอังกฤษได้ ทำไมคุณไม่ใช้ภาษาของคุณ เธอมองเขาตรงๆ

“หมั่นไส้ พูดแต่ภาษาไทยแถมไม่ชัดอีก ก็ยังอยากจะพูด” จันท์แสงทำปากยื่นอย่างขี้ดใจ

“อะไรอะไรคุณต้องมาจ่ายเงินให้ฉัน” หญิงสาวถามขึ้นอย่างไม่พอใจแต่มาร์คพูดยิ้มๆ

“ก็เป็นค่าน้ำขวดที่คุณโยนให้ผมเมื่อวานไงครับ”

“กับแค่น้ำขวดเดียวนี่นะ”

“ครับ คุณไม่เคยได้ยินที่คนชอบพูดว่า ขาดอะไรขาดได้ ยกเว้นขาดน้ำและน้ำใจ”

ฟังดูเหมือนช่วงแรกจะน่าฟัง แต่หญิงสาวมาโดนกระแทกด้วยคำหลังอย่างจัง หน้าที่ไม่ค่อยยิ้มอยู่แล้วเลยอโสมมาร์ค

ชายหนุ่มถาม “ขอโทษ ผมยังไม่รู้จักคุณเลย” เขาทำหน้าที่เหมือนร้องขอ

“ชื่อนั้นมันก็แค่นามสมมติ จะอยากรู้ไปทำไม แต่ ก็ได้ ฉันชื่อจันท์แสง”

“Sweet Moonshine” มาร์คแปลเองด้วยรอยยิ้มที่เป็นมิตร

ปกติเขาเป็นคนยิ้มยาก แต่แปลก อยู่ใกล้สาวน้อย มาร์คชอบแหย่เธอและรู้สึกแปลกไปกว่าหญิงอื่น

เป็นเพราะงานทั่วภูมิภาคเอเชีย ทำให้เขาเจอผู้หญิงทุกชาติมาแล้วอายุที่ย่างเข้าสามสิบห้าปีนี่ เขาจึงผ่านทั้งตึงรักและตึงรบนามากมาย แต่หญิงที่พานพบไม่มีใครมีเอกลักษณ์นำค้นหาเช่นเธอ

“จะยืนมองฉันอีกนานไหม ทำไมได้ยืนชื่อฉันถึงกับขึ้นไปถึงดวงจันทร์เลยเธอ” เธอถามแล้วหัวเราะเพราะนึกตามที่พูดแล้วขำ เสียงหัวเราะเธอใสกังวาน ไม่ใช่เครื่องเก็บเสียงเลย

“ไอ้แสงมันหัวเราะที่ เสียงเหมือนฟ้าลั่นเลย แก่ไม่มีเครื่องเก็บเสียงเหมือนผู้หญิงอื่นหรือไง”

ทับทิมพูดบ่อยๆ ให้เข้าหูเจ้าตัว

“จะให้หัวเราะแบบนางจู้ หรือเอามือป้องปากเธอ บ้า! แก่ทำคนเดียวแล้วกัน” จันท์แสงเถียง

“อ้าว! ถึงที่คุณลงมาจากท้องฟ้าได้แล้ว คิดอะไรอยู่ครับ” ความคิดของเธอสะดุดเมื่อโดนมาร์คทัก

“เปล่านี้ ฉันต้องไปแล้วละ พรุ่งนี้ม้งงานเยอะมากต้องทำ ฉันจะแต่งร้านถนนฝั่งด้านโน้น ทำเป็นร้านกาแฟสดกำลังหาเช่าอยู่” ในเวลานั้นกาแฟสดยังไม่มีทุกหัวมุมถนนเช่นปัจจุบัน

“จะจ้างผมไหม ผมสร้างบ้านเป็นหลังมาแล้ว ตอนอยู่กับพ่อที่มิชิแกน ช่วงนี้ผมได้พักเต็มๆ เดือนครึ่ง คุณจะจ้างผมไหมละ”

“วันละเท่าไร” จันท์แสงถามเล่นๆ แต่มาร์คตอบจริง

“แค่ข้าวสามมื้อก็พอมั้ครับ”

“ตกลง” จันท์แสงค้อนไล่

“ผมไม่เคยพูดเล่น ที่เหลือจะให้ค่าแรงก็ได้ เอาแค่ร้อยละยี่สิบ”

“เรียกถูกขนาดนี้ แค่นี้ไม่กี่ไม่ไหวแล้วมั้ ไหนจะงานใส่มั้ ทาสีไม้ ตอก เจาะ สกรูพัต” เธอพูด

“ได้ครับผม”

“ก็ลองดู” เธออยากรู้ว่างานจับแต่ปากกาจะไปได้สักกี่น้ำ

“มาเจอนันตรงเวลาหน้าตลาดตอนเจ็ดโมงเช้าพุงนี้ ถ้าข้าฉันไม่รอด้วย ไปละ” เธอโบกมือแล้วจากไป

จันทร์แสงตื่นแต่เช้า ออกมาเดินตลาดแม่สวด ในตลาดดูคึกคัก มีชาวบ้านต่างที่มาจากทั่วไทย มาค้าขายหากินกัน ยังไม่พอ แม่ค้าจากฝั่งโน้นตีตัวผ่านด่าน เอาปูและปลาสดๆ มาขาย ผลไม้มากมาย รวมทั้งผักสด และมันฝรั่ง ที่จันทร์แสงไปเล็งไว้ และเช็กราคาตลาด เธอเริ่มต้นวันใหม่ด้วยจิตตบท้ายด้วยกาแฟอาแปะ เรียบร้อยไปอีกมื้อ เดินชมตลาดเหมือนพญาน้อยแล้วแวะซื้อข้าวถุงและกับข้าว มาตักบาตรพระเดินหน* ในเวลาเช้าตรู่

เดินไปมารอจนเจ็ดโมงตรง จันทร์แสงเดินข้ามถนนไปเรื่อยๆ เสียงผีเท้าวิ่งตามมาพร้อมกับเสียงเรียกชื่อที่ฟังขัดหูเธอ

“เฮ้อ! ตามมาจนได้” เธอหยุดแล้วหันมามอง

“คุณมาช้า เสียใจ” จันทร์แสงพูดขึ้น

“อะไร นาฬิกาผมอีกหนึ่งนาทีกี่”

“ของฉันเลยไปห้านาทีกี่”

“คุณดูในร้านขายของซี เท่ากับของผมเลย” มาร์คเถียง จันทร์แสงยอมแพ้ เธอก็นักกีฬาเหมือนกัน ไม่ใช่โก่งอยู่แล้ว

“ชื่อคุณเรียกยาก ให้ผมเรียกจินนี่นะ”

“ไม่ได้ ชื่อนั้นแม่ตั้งให้ ยังไงๆ ก็ไม่เปลี่ยน ช่วยไม่ได้ เรียกไม่ได้เองนี่”

* พระเดินหน คือ พระสงฆ์เดินบิณฑบาตในตอนเช้า

แวบหนึ่งที่เธอคิดถึงแม่ แม่ช่างอ่อนโยน เป็นกุลสตรีศรีเชียงใหม่ที่
พ่อรักมาก ก็น่าอยู่หรอก เพราะแม่งามทั้งกายและใจ วาจาอ่อนหวาน

แต่จันทร์แสงเองกลับไม่ได้อะไรมาจากแม่เท่าไรนัก ความทรงจำ
ที่แจ่มกระจ่างช่างสั้นเหลือเกิน ความเสียใจของสองพ่อลูกที่เสียแม่ไป
มันเนิ่นนาน หรือว่ายากที่จะเยียวยาได้ด้วยกาลเวลา.

พ่อพูดทุกครั้งที่มีใครเอ่ยถึง...

“ไอ้แสงมันได้แวตาทาหวานซึ่ง ผิวเนียนละเอียด และโครงหน้าเรียว
สวยมาจากแม่ มองที่ไรก็คิดถึงเขา” เมื่อจันทร์แสงโตเป็นสาวพ่อจึงตัดใจ
แต่งงานกับแม่เล็ก...แม่ใหม่เป็นคนใจดี โอบอ้อมและอบอุ่น แต่นั่นแหละ
พ่อยกหัวใจทั้งดวงให้แม่ไปแล้ว แม่ใหม่พ่อก็รัก แต่รักได้เท่าที่รัก” จันทร์แสง
คิดเพลิน

“คุณๆ เราเลี้ยวมาถึงอำเภอแล้วนะ” เธอสะดุ้ง

“อ้าว แล้วทำไมไม่เรียก”

“มันเป็นความผิดของผมหรือครับ” มาร์คพูดอย่างสงสัย

จันทร์แสงสับสนหน้าใส เพราะรู้ว่ามันเป็นความผิดของตัวเอง
แล้วพามาร์คเดินย้อนกลับมา

“รออยู่ตรงนี้ก่อน นั่งที่นี้ก่อนก็ได้เดี๋ยวมา” เธอหายเข้าไปครู่เดียว
แล้วถอยรถกระบะออกมา เปิดประตูบ้าน มาร์คเข้ามาช่วย มันเป็นบ้านเก่า
ที่น่าเก็บรักษาไว้ เขาเองก็ชอบสิ่งเก่าแก่ที่บอกตัวตนของคนและเมืองที่อยู่
แม้แต่ประตูที่ต้องพับซ้อนเข้าหากัน ไปทางซ้ายและขวา แล้วเกี่ยวไว้ด้วย
ขอเหล็ก เสาบานโบราณที่ค้ำอยู่กลางบ้าน และพัดลมโบราณที่ทำด้วย
ทองเหลืองมีสายกระตุกเพื่อให้หมุน

“เข้าใจเลือกบ้าน แคมโลเคชั่นดี ใกล้ตลาดและเกสต์เฮาส์” มาร์คเอ่ยขึ้นเบาๆ

หลังจากมาร์คช่วยกันขนไม้เข้าบ้าน มีหลายแผ่นที่เป็นไม้ตัด ไล่หน้าไม้เรียบเพียงด้านเดียว อีกด้านเป็นผิวไม้ขรุขระไม่มีการไล่ให้เรียบ ด้วยเจ้าของต้องการโชว์ส่วนที่เป็นเปลือกไม้งามแปลกตา ไม้ค่อนข้างหนัก ต้องช่วยกันสองคน แต่มาร์คไม่เห็นเธอช้าลงเลย

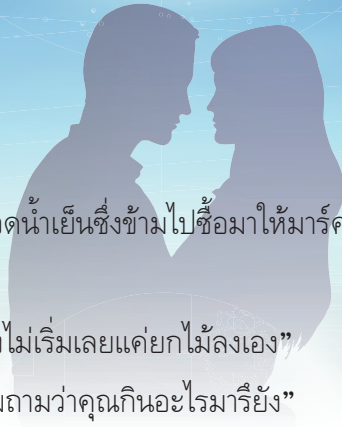
“ทำอย่างเร็วไม่รู้จะรีบไปไหน ไม่เหนื่อยหรือไงนะ” มาร์คคิด

ผมยาวสลายถูกรวบด้วยผ้าเช็ดหน้าสีส้มอ่อน เธอমনผมเหมือนเกลียวเชือกแล้วตลบขึ้นโพกทับด้วยผ้า มีผมบางช่อหล่นลงมา ระแ่มที่แดงเพราะความร้อนและเหนื่อย เลื้อยยืดสีครีม กางเกงยีนขาสั้น รองเท้าผ้าใบกับเอี๊ยมกันเปื้อน เรียวขาสวยดูทะมัดทะแมง

3

อาสาศัมครจากหัวใจ

จันทร์แสงยื่นชวนน้ำเย็นซึ่งข้ามไปซื้อมาให้มาร์ค

“เหนื่อยมัย”

“ไม่ครับ งานยังไม่เริ่มเลยแค่นี้เอง”

“อ้อ! ดีแล้ว ลืมถามว่าคุณกินอะไรมา”

“ดื่มกาแฟถ้วยหนึ่งครับ คุณแรงดีจริงๆ เห็นสูงโปร่งอย่างนี้อัดน่าดูเลย” หญิงสาวมองสบตา ไม่มีคำตอบกับคำชื่นชมของมาร์ค

“จ้ะหรือเดี๋ยวนะ” เธอเดินข้ามไปล้างข้าวกะเพราไปดาวสองจาน มีคนเดินมาส่ง

“กินก่อน แล้วเริ่มทำต่อสักเก้าโมงแล้วกันนะ” แววดตาที่สับตามารัดแวบหนึ่งอ่อนโยนลง ดวงหน้าแดงเนียนดังผิวมะยมชิตดุงดงาม ดวงตาคิ้วคาง เขามองแค่นี้ก็หายเหนื่อยแล้ว

“เผ็ดไหม กินได้หรือเปล่า”

“ได้สิครับ ถ้าแม่ทำกับข้าวให้กิน เผ็ดกว่านี้มาก”

“แม่คุณเป็นคนเม็กซิกันสินะ” จันทร์แสงเดา

“ไม่ใช่ครับ คุณแม่เป็นคนไทย แม่เป็นคนอ่อนหวานกว่า...” เขาหยุดมองหน้าจันทร์แสง สายตามองเธออบอุ่น

“คุณพูดผิดพูดใหม่ได้นะ”

“คุณแม่เป็นคนไทยมีพ่อเป็นอเมริกัน คุณพูดเล่นใช่ไหม...ตลกน่า” จันทร์แสงเอ่ยขึ้นเพราะไม่เชื่อ แต่สีหน้ามาร์คกับดวงตาที่สบมาแสดงว่า มันเป็นความจริง

“เรื่องอย่างนี้ผมไม่พูดเล่นหรอกครับ พ่อเป็นทหารในหน่วยฝึกพิเศษ คอบร้าโกลด์ คุณตามีสวนยางและสวนปาล์มที่ภูเก็ต ท่านมีลูกสองคน คนโตเป็นผู้ชาย คนเล็กคือคุณแม่ผม พ่อกับแม่เจอกันที่ภูเก็ต ผมเกิดที่ภูเก็ต แต่พ่อพ่อและแม่ย้ายกลับอเมริกา ผมเลยไปโตที่นั่น คุณแม่สอนภาษาไทยให้ผมทุกวัน ผมพออ่านได้นะครับ” มาร์คพูดเหมือนอวด ทุกครั้งที่เอ่ยถึงแม่ สายตามองตรงมาที่จันทร์แสงดูอ่อนโยน

“พอผมเริ่มโตขึ้นและทำงาน ผมก็ไปไหนมาไหนเองจนทั่วเอเชียตามสายงานที่ทำ บางซัมเมอร์ตอนอยู่มหาวิทยาลัยเคยกลับมาไทย ลงใต้ไปช่วยคุณตาดูแลสวน...สนุกดี”

“เขาเล่าไปยิ้มไป มันคงเป็นความทรงจำดีงามที่นึกคิดถึง ความผูกพันของเขากับครอบครัวโดยเฉพาะกับแม่” จันทร์แสงคิด เธอเผลอยิ้มร่วมไปกับความรู้สึกอบอุ่นของมาร์ค

เขาเปิดกระเป๋าเงินให้จันทร์แสงดูรูปที่เขากำกับครอบครัว แม่ของเรามาโบหน้าคมเข้มเหมือนคนภาคใต้ทั่วไป แต่ดวงตาคมโตอบอุ่นและอ่อนโยนอายุน่าจะประมาณห้าสิบกว่าปี ส่วนพ่อทำทางองอาจสมเป็นทหาร ตัดผมเกรียน ผมสีน้ำตาลเข้มแซมด้วยผมขาวเป็นไปตามอายุ ใบหน้าหล่อทีเดียว

“ถึงว่า...” จันทร์แสงหลุดปาก

“อะไรครับ” เขาถามขึ้น

“ไม่มีอะไรหรอก” หญิงสาวตัดบท พลังมองใบหน้าชายหนุ่ม... ใบหน้าบางส่วนคล้ายพ่อ แต่ละม้ายไปทางแม่มากกว่า ทั้งผิวเนียนละเอียดไม่มีกระผิวขาวเหมือนพ่อ ผมสีน้ำตาลเข้มออกโทนสีดำคล้ายแม่

เสียงเอื้อนเอ่ยถึงแม่ดูอ่อนโยนและอบอุ่น ทำให้จันทร์แสงคิดถึงแม่เดือนเพ็ญ สาวสวยชาวเขียงใหม่ที่หลงรักกับหนุ่มใต้เมืองตรังอย่างพ่อ มาร์คเก็บรูปแล้วเล่าต่อ

“คุณตาเสียแล้ว ตอนนี้อย่างคุณลุงเป็นคนดูแลอยู่ คุณยายก็แก่แล้ว เห็นคุณแม่ชวนพ่อว่าจะย้ายกลับมาอยู่ภูเก็ต เพราะพ่อชอบที่นั่นมากด้วย”

“อ้อ! ดีค่ะ มีลูกสาวอยู่ใกล้ๆ คอยดูแล”

จันทร์แสงรู้สึกผิดอย่างไรบอกไม่ถูกที่ดูเหมือนการกระทำซึ่งเธอทำกับเขาออกจะไร้หัวใจหรือเปล่า

นึกถึงเมื่อครั้งที่ตัวเองระกระเหินไปอยู่ที่อเมริกาสองปี ก็ด้วยอหังการไม่ตรีของเพื่อนๆ และคนในละแวกนั้นที่ให้ความช่วยเหลือมากมาย จนถึงขณะนี้มิตรภาพนั้นยังคงอยู่ในใจของเธอ สำหรับเขา ทำไมเธอจึงด่วนตัดสินและปฏิบัติต่อเขาแบบนี้

‘แะจริง’ เธอพูดกับตัวเองเบาๆ

“ทำไมทำหน้าที่เหมือนกับกำลังจะสารภาพบาปกับพระเจ้าเลยครับ” สายตาสบกันเหมือนดังจะเอื้อนเอ่ยแทนคำขอโทษ ความคิดของจันทร์แสงคือ คนเราดีชั่วยังไม่รู้ แต่อย่างน้อยเขาก็มีใจอาสา ลองดูไปก็รู้เอง

ประสบการณ์จากงานที่จันทร์แสงทำถูกเพื่อนๆ เอ่ยถึงบ่อยๆ

“ถ้าโกหกนะ อย่าให้แสงมันจ้องตาล่ะ เป็นรู้หมด คนแปลกหน้าหากผิดปกติก็น่าจับได้ไวอย่างกับเครื่องจับเท็จเลยล่ะ”

มาร์คตรวจงานเดินข้ามถนนไปส่งคืนที่ร้านแล้วเดินกลับมา เห็น จันท์แสงกำลังร่างแบบคร่าวๆ ว่าจะลงอะไรตรงไหน โต๊ะลงได้ประมาณ เก้าตัว รวมกับข้างนอกที่มีมานั่งแบบเก้าอี้ซึ่งมีเกือบทุกบ้านที่ติดถนนใน สมัยก่อน จะมีอยู่ตามหน้าบ้านทั่วไปตั้งขวางออกมาเกือบเมตรครึ่งถึง สามนอกของกันสาดหลังคา ถ้าต่อโต๊ะโดยใช้ไม้เก่ายืดขาโต๊ะเข้ากับเก้าอี้ ชุดเดิมเพิ่มความแข็งแรงก็ใช้ได้แล้ว ชุดอีกที่ เซ็ดถูบ่อยๆ มันจะสวย ตามธรรมชาติของเนื้อไม้ ดีกว่าลงสีขัดเงา และโต๊ะด้านนอกเหมาะกับลูกค้า ต่างชาติที่ชอบอากาศยามเช้าในเมืองเจียบๆ ในมุมเจียบๆ

“คุณไปได้เอานี้มาจากไหนครับ” มาร์คยกวางข้าวหมู ที่ใช้ท่อนไม้ เเจาะกลางเป็นรางสำหรับเทข้าวให้หมูในเล้ากิน ตามชุมชนหมู่บ้านกะเหรี่ยง แต่ละบ้านที่มีลูกสาว เขาจะซื้อหมูให้เด็กผู้หญิงเลี้ยงจนเธอแต่งงาน จึงจะ ล้มหมู หรือเชือดหมูมาเลี้ยงกันในงาน

“ได้มาตอนไปเที่ยวเลย เอามาตั้งด้านนอกไว้ใส่ต้นไม้คะ” มาร์คเริ่ม ลังเกตว่าจันท์แสงดูอ่อนโยนลง ทั้งคำพูดและท่าทาง เขายิ้มกว้างให้เธอ

หลังจากบ๊าว์นมาทำความสะอาดแล้ว มาร์คจิ้มสายไฟเข้าบ้าน แล้ว เดินสายตีกับไปตามจุดต่างๆ พร้อมปลั๊กไฟ คัตเอาต์ และต่อสายกราวด์ เป็นอันเสร็จ

“คืนนี้คุณย้ายมานอนที่บ้านได้แล้วล่ะครับ”

“ขอบคุณมาก ให้ฉันเลี้ยงข้าวที่ร้านไหนดีนะ” จันท์แสงถามแต่กลับ ตอบเอง

“เอาอย่างนี้ วันนี้พอกันก่อนดีกว่า คุณกลับไปอาบน้ำแล้วฉันจะพา คุณไปทานอาหารร้านหนึ่งใกล้ๆ สนามบิน ถ้าออกก่อนเวลานิดหน่อย เรา ยังมีเวลาไปเดินเล่นริมน้ำเมยดูพระอาทิตย์ตกดินดีไหมคะ”

“ดีครับ ยอดไปเลย”

จันทร์แสงเปลี่ยนทางเงเป็นยืนยาว ปล่อยผมยาวสลวย หน้าตา
เธอสดชื่นขึ้นเมื่อได้ล้างหน้าล้างตัว

ไม่นานนักมาร์คเดินกลับมา ใบหน้าแจ่มใส ผมสีสวยยังเปียกชื้น
“สดชื่นมากเลยครับได้อาบน้ำ”

“ฝรั่งน้อยคนนักที่จะเหมือนคุณ เห็นส่วนใหญ่ชี้เกียจอาบน้ำจะตายไป
พร้อมไหมคะ”

“อือฮิ!” เขาพยักหน้าแล้วกระโดดขึ้นท้ายรถกระบะ

เธอขับรถมาแวะที่ร้านอาหารที่ตกแต่งเรียบง่ายน่านั่ง ด้านหน้าร้าน
แขวนตุ๊กตาสีสด...ธงแนวยาวทำจากไม้ กระดาษ หรือผ้าลวดลายล้านนา
เป็นสายยาวโบกพลิ้วไปตามสายลม กับโคมไฟตั้งบนแท่นไม้ไฟจุดขึ้นเป็น
ที่ๆ กระจำงไปทั่ว

ทางเข้าหน้าร้านทำเป็นเพิงถาวรมุงจาก มีหลายโต๊ะด้านใน หลังคาทำ
จากกระเบื้องลอน ราวไม้มะค่าตีเป็นแนวนานไปกับโต๊ะอาหาร หลังร้าน
มองเห็นทุ่งหญ้าเขียวและแนวเขา โต๊ะนั่งภายในประดับด้วยหม้อมวลดอกไม้

ใกล้เคาน์เตอร์บาร์ถูกยกสูงขึ้นเป็นเวทีนั่งร้อง

มาร์คสังเกตเงียบๆ ตามสัญชาตญาณนักข่าว เห็นจันทร์แสงเข้าไป
ทักทายกับเจ้าของร้านอย่างคุ้นเคย แล้วส่งซองเอกสารซองใหญ่ให้เจ้าของ
ร้านอาหาร แต่มาร์คไม่รู้ว่ามีอะไร เขาเก็บมันเป็นคำถามคาใจ

เธอออกธูปไปจุดใกล้ริมน้ำเมยแล้วเดินคู่กันไปช้าๆ มองดูแสงอาทิตย์ยามอัสดง ทอแสงกระทบผิวน้ำระยิบไหวงดงามในความเงียบและสายลมโชยแผ่วยามเย็น

จันทร์แสงเดินก็มองก้อนหินเล็กใหญ่ตามชายน้ำมียู่เต็มไปหมด ยามน้ำลดในฤดูแล้ง

ความมืดเข้ามาทักทายสองหนุ่มสาว มาร์คเดินเคียงมากับเธอ เขาเหลือบมองดู เย็นนี้เธอปล่อยผมสลวยยาวลงมากลางหลัง ไม่รวบไว้เหมือนเช่นเคย เส้นผมขดม้วนยาวลงมา บางส่วนระยิบข้างแก้ม

ใบหน้าสวยคม ริมปากเรียวงาม ถ้าไม่พูดภาษาไทยคงคิดว่าเป็นลูกครึ่ง เหมือนที่เขาเคยเห็นผ่านๆ มาเวลาตะลอนไปทำข่าว เธอสวยดูเย็นชา แต่น่าค้นหา ลมพัดใบโกโชยปอยผมปลิวกระจาย ส่งกลิ่นหอมอ่อนๆ น่าชื่นใจ

มาร์คได้หยุดพักแทนที่จะไปเที่ยวตามที่ต่างๆ เหมือนอย่างเคย กลับอาสาช่วยสาวน้อยตกแต่งร้านกาแฟ เขาอดแปลกใจตัวเองไม่ได้ว่าเป็นเพราะอะไร...เขาเองก็หาคำตอบไม่ได้อีกเช่นกัน

จันทร์แสงเดินอย่างสบายอารมณ์ ขำถูกส่งไปอีกขึ้นตามสายงานแล้ว เมื่อแวะเย็นให้กับภรรยาพันโทคณิตที่ร้านอาหาร

โลกมันแคบอย่างนี้เอง ขนาดขึ้นมายู่บนเขา ยังมาเจอเพื่อนสนิทสมัยมัธยมปลาย...คุณพิมพ์ใจ เจ้าของร้านอาหาร ภรรยาพันโทคณิต หรือ “ไอพิมพ์ เพื่อนสนิทของแสง” ที่ทั้งคู่สนิทกันเพราะความแก่นกะโหลกพอๆ กัน และสร้างปัญหาให้คุณครูปวดหัวเสมอ จันทร์แสงคิดถึงไอพิมพ์ของเธอแล้วอดยิ้มไม่ได้

เธอใช้ปลายเท้าเดินไปเตะก้อนหินไปเรื่อยๆ จนสะดุดเข้ากับหินก้อนใหญ่ แล้วเซไม่เป็นท่าไปข้างหน้า มาร์ครีบคว้าแขนแล้วดึงไว้ก่อนที่เธอจะล้ม แรงดึงทำให้จันทร์แสงเซเข้าสู่อ้อมอกกว้างของมาร์ค

แสงเดือนส่องสว่างท่ามกลางความมืด ณ ริมน้ำเมย ไบหน้าเขาและ
เธอห่างกันแค่กลุ่มพมปอยเล็กๆ ที่ระลงมาข้างแก้ม ลมหายใจกับกลิ่น
น้ำหอมอ่อนๆ ซึ่งบอกความเป็นตัวตนของผู้ใช้อย่างชัดเจน มาร์คและ
อ้อมแขนที่อบอุ่นทำให้จันทร์แสงถึงกับใจสั่น...มันใกล้เคียงเกิน เส้นที่แห่ง
แสงดาวและดวงเดือนที่สาดส่อง มาร์คก้มลงจูบเบาๆ ที่ริมฝีปากสวย และ
ก้มลงไชร้เรือนพมงามที่นิ่มสลวย จันทร์แสงตกใจอยู่ครู่หนึ่งก่อนจะผละ
ออกจากอ้อมแขน

“โอ้พระเจ้า! ทำไมถึงปล่อยใจตัวเองขนาดนี้ละ” จันทร์แสงนึกตำหนิ
ตัวเอง

ไบหน้าสวยนวนลอกสีแดงระเรื่อ มาร์คมองเห็นได้ท่ามกลางแสงจันทร์
เขาก็ตกใจ “แต่ใจหนอใจ กับสาวน้อยคนนี้ทำไมเขาเข้าใกล้ไม่ได้
เลย...” มาร์ครีบกล่าวคำขอโทษหลายครั้งกับสีหน้าที่ยอมรับผิดชอบ

จันทร์แสงยกหลังมือขึ้นเช็ดซ้ๆ ที่ริมฝีปาก ดวงตาดูวาวจ้องมอง
อย่างกับจะเอาเรื่อง หรือหากแพดเผาได้คงเผามาร์คไหม้เกรียมไปแล้ว

ความโกรธไม่ได้มาลงที่มาร์คคนเดียว แต่หญิงสาวโทษความซุ่มซ่าม
ของตัวเองด้วย

4

โกรธจันทร์หรือโกรธใจ

พันโทคณิตเจ้านายเธอเป็นรุ่นน้องพ่อหลายปี เขาย้ายตลอดถึงกฎเหล็กสามข้อที่จันทร์แสงได้ยินจนเบื่อ

ข้อแรก...ปกปิดสถานภาพของตัวเอง สอง...ปิดจุดอ่อนทุกจุด สาม...ไม่มีความรักหรือใกล้ชิดกับใครจนควบคุมตัวเองไม่ได้ หากเป็นแค่นอนกันแล้วต่างคนต่างไป One night stand ได้ แต่นั่นไม่ใช่ปรัชญาชีวิตของจันทร์แสง

ผู้ร่วมทีมรู้จักสาวสวยเพียงว่าแซ่กร้าว เย็นชา พุดสั้น และระวังตัว

หญิงสาวเร่งฝีเท้ากลับไปทรีต หน้าอ ไม่มีบทสนทนา

“ทำไมเจียบไปละครับ” มาร์คถามอย่างทนไม่ไหวกับความเจียบและเย็นเหมือนน้ำแข็งทั่วโลกของจันทร์แสง

“โกรธผมหรือครับ ผมขอโทษ”

“พอแล้ว คุณขอโทษหลายครั้ง และฉันได้ยินแล้ว เข้าใจ!” จันท์แสงตอบเสียงเข้ม

“ไปกินข้าวดีกว่า หิว” เธอพูดหัวนๆ แล้วมาร์คก็กระโดดขึ้นกระบะ จันท์แสงกลับรถด้วยความเร็ว เสียงยางรถบดถนนดังเอี๊ยด มาร์คอมยิ้มแล้วส่ายหน้า เขารู้สึกได้ถึงความโกรธที่พุ่งปรืดของเจ้าหล่อน ริมฝีปากอ่อนนุ่มยังจำได้

จันท์แสงเร่งคันเร่งและปาดเข้าจอดรถหน้าร้าน เดินจ้ำเข้าร้านไม่รอ มาร์ค พิมพีใจรีบวิ่งมาหา พอได้สบตาเพื่อนจึงเอ่ย

“แสงแกเป็นอะไร ทำหน้าอย่างกับจะฆ่าใคร”

“รอมณ์ไม่ดี ไม่ต้องถาม ขอไวน์ขวด โอเค!”

“ไปเดินรับลมชมวิวมหาสติๆ กลับบอกว่ารอมณ์ไม่ดี ใครเขาเดินไปเหยียบเท้าแกหรือ” พิมพีใจตอบแค้นด้วย

พิมพีใจรู้ใจเพื่อนดี หากจันท์แสงโกรธมาต่อให้พูดอะไร เธอจะเงียบและนั่งลูกเดียว เหมือนพระพุทธรูปปางสมาธิ เพราะกำลังนับหนึ่งถึงหมื่นกว่าพายุอารมณ์จะหยุดลง

พิมพีใจเทไวน์ส่งให้แบบรู้ใจ

“สักขวดคงดีขึ้นเองล่ะ” พิมพีใจพูดแล้วหันมามึ้มกับมาร์ค

มาร์คแนะนำตัวเองกับพิมพีใจ จันท์แสงนั่งเฉย กระดกไวน์เข้าปาก ไม่สนใจคนที่มาด้วย

“ไม่ไหวร้ายเหมือนกันนะสาวน้อย” กับความคิดนั้นเขาไม่แปลกใจเท่าไร เพราะหญิงมันอย่างจันท์แสงใส่จะเล่นด้วยง่าย ๆ

จันท์แสงนั่งหันข้างให้ พิมพีใจเทไวน์ให้มาร์ค แล้วให้เด็กเอาอาหารมาเสิร์ฟ

บริเวณร้านอาหารทางออกมาจากในเมือง เห็นทุ่งหญ้ากว้างไกลเป็นเงาตะคุ่มๆ ดวงดาวดาราส่องแสงกะพริบไหว

“สวยเหลือเกิน” มาร์คพูดเบาๆ ความหมายมีนัยว่าท้องฟ้าที่แจ่มจรัสสวย หรืออะไรสวย...

มาร์คชักชวนให้จันทร์แสงและตัวเอง เขาก็อยากรู้เหมือนกันว่าอีกนานไหมที่จันทร์แสงจะหายโมโห

ขวดไวน์ตั้งไว้ข้างโต๊ะ เธอกระดกต่อจนแก้วที่สาม มาร์คจิบช้าๆ ไวน์รสดีทีเดียว มาร์คเดరాคาตามความหอมและรสชาติ

พิมพ์ใจกลับมาพร้อมไวน์อีกขวด มาร์คทำหน้าง!

“เราเป็นเพื่อนกัน ฉันรู้นิสัยเพื่อนฉันดี” พิมพ์ใจพูดแล้วยิ้มให้ เขายิ้มตอบ

“ใครอนุญาตให้พูดเรื่องฉัน” จันทร์แสงเสียงเข้มใส่พิมพ์ใจ

“แกยังนับหนึ่งไม่ถึงหมื่นไซ้ไหม หยดนับแล้วเลิกโมโหได้แล้วหมดสวยกัน”

“ช่างมัน” จันทร์แสงตอบด้วยเสียงสบัด พิมพ์ใจยิ้มแล้วเดินออกมา ถ้ามีเสียงเอื้อนเอ่ยออกมาเมื่อไรแสดงว่าอาการดีขึ้นแล้ว เธอรู้จักจันทร์แสงดี

อาหารเลิฟบนโต๊ะแล้ว มาร์คชักชวนสองจาน แล้วตักกับข้าวให้จันทร์แสง เธอก็ก้มหัวนิดหนึ่งให้ แต่ไม่พูดอะไร แล้วไวน์ขวดแรกก็หมดลง

มาร์คเองได้จิบเพียงสองแก้ว เขานึกข้างจะจิบไวน์ละมุนให้ร่อยลักหน่อย แม่นางเล่นกระดกเฉยๆ

จันทร์แสงหันมานั่งตรงข้ามเขา แต่ไม่พูดเหมือนเดิม หญิงสาวเฉยเมยเหมือนอยู่คนเดียว ก้มหน้าก้มตากินข้าว ถึงกิริยาจะแข็งกระด้าง แต่การกินข้าวถือว่าผ่าน เธอนั่งตัวตรงและบรรจงกินไม่รีบร้อน มาร์คเพิน้ำเย็นแก้วใหญ่ส่งให้ ได้ยินเสียงขอบคุณเบาๆ ก่อนที่จะดื่ม้ำรวดเดียวจนหมด

“ก้มหน้าก้มตาเหมือนเราเป็นสุนัขเฝ้าประตูหรือไง” มาร์คคิด

“อ้อ อืม อร่อย” คำแรกที่ได้ยินหลังจากที่เธอแสดงอาการโกรธแทบจะเผากรุงลงกาเสียแล้ว จันท์แสงเรียกหาพิมพ์ใจ

ครูหนึ่งเจ้าของร้านจึงเดินตรงมาด้วยใบหน้าที่ยิ้มๆ พิมพ์ใจตัวไม่สูงนัก แต่ขานเนียน รูปร่างท้วมเหมือนลูกคนจีนทั่วๆ ไป ดูเธอเป็นคนขี้มง่าย

“เจ้าคะหญิงแสง ต้องการอะไรอีกมิทราบ คงรู้สึกดีขึ้นแล้วกระมังคะ” พิมพ์ใจแหะ

“ไอ้พิมพ์แกหยุดเล่นลูกได้แล้ว เอาไวน์กลับบ้านด้วยจะไปกินต่อ” จันท์แสงส่งขวดให้ พิมพ์ใจจัดการบรรจุเรียบร้อยแล้วเอามาส่งคืน

“แล้วจะมานะ คิดถึง”

“ถ้าจะบอกว่าคิดถึงด้วยเสียงแฉ่งๆ อย่างบอกดีกว่า ฟังแล้วไม่ปลื้มเลย ถึงว่าสวยขนาดนี้ไม่มีใครกล้ามาจีบ” พิมพ์ใจต่อปากต่อคำด้วย

“อ้อ! จะให้เหมือนแกงนั้นนะ ถึงแก่ก็เอา” แล้วจันท์แสงก็หัวเราะเสียงใสใสเพื่อน พิมพ์ใจค่อนข้างใจ เพราะเป็นเรื่องที่เพื่อนสนิทรู้ว่ามันเป็นจุดอ่อนของพิมพ์ใจ

“ไปละ บาย! บิลไปเก็บกับคุณพี่แทนะ” จันท์แสงหมายถึงพันโท คณิต

แล้วเธอก็ออกรถ มาร์คขึ้นไปรอแล้ว เพราะไม่แน่ใจว่าเธออยู่ในอารมณไหน พลัดไปอาจต้องเดินเข้าเมืองเอง

จันท์แสงจอดรถหน้าบ้าน ล้อกรตเรียบร้อย ไซประตูป้านที่ล้ามโซ่ใส่กุญแจไว้ เธอยืนหน้าออกมานิดหนึ่ง

“นายกลับได้แล้ว” มาร์คไม่สนใจแต่เอ่ยขึ้น

“ผมขอโทษเรื่องเมื่อเย็น ผมไม่ได้ตั้งใจ ผมสัญญาด้วยเกียรติ
ถูกผู้ชายว่าจะไม่แตะต้องตัวคุณอีก”

เสียงพูดหนักแน่นและชัดเจน ดวงตามองตรงมาอย่างจริงจัง

“ผมเป็นห่วงคุณ”

คำว่าห่วงละมั้งที่ทำให้จันทร์แสงอ่อนลง นับตั้งแต่ไม่มีแม่คอยโอบ
กอด เอ่ยคำปลอบโยนยามเธอต้องการมัน บ่อยครั้งพ่อไม่อยู่เพราะติด
ราชการ จันทร์แสงต้องใช้สองแขนโอบกอดตัวเองแทน น่าเศร้านัก ลึกลงไป
มันคือความเหงาอย่างสุดขีด พ่อจะพูดประโยคเดียวกับมาร์คปีละครั้ง นั่น
คือวันพ่อที่เธอโทร. ไปหา

ท่าที่จันทร์แสงอ่อนลง

“เข้ามาสิ แต่ห้ามวุ่นวายหรือทำอะไรไม่เหมาะสม กรุณาให้เกียรติฉัน
ด้วย” เสียงเข้มดูจริงจัง

‘กรุณาให้เกียรติฉันด้วย’ เป็นคำที่ทำให้มาร์ครู้สึกผิดเต็มๆ เขา
ก้มหน้าต่ำอยู่ครู่หนึ่ง คำนี้แม่เขาสอนเสมอๆ จึงรู้สึกสะท้อนใจ ริมฝีปาก
เม้มเข้าหากัน

“ครับ...ผมเข้าใจ”

เธอเปิดประตูทิ้งไว้บานหนึ่ง แม้จะเป็นต่างถิ่น จันทร์แสงก็ไม่กลัว
อยู่แล้ว มีอะไรที่จันทร์แสงกลัวบ้าง...ไม่มี ปีนพก 20 มม. อยู่ในกระเป๋
ตลอดพร้อมใช้ ไม่ต้องถามถึงความแม่นยำ

หญิงสาวเธอเดินนำเข้าไปหลังบ้าน ซานบ้านด้านหลังปูด้วยไม้เก่า
เนื้อแข็งยื่นออกไปได้รั่มไม้ใหญ่ ‘แต่เดิมที่นี่คงต่อออกมาจากตัวบ้านสำหรับ
ทำกับข้าว ชักผ้าประมานนั้น’ จันทร์แสงคิด

เธอเปิดไฟกลางบ้านไว้หนึ่งดวงและหลังบ้านอีกหนึ่งดวง

หลังบ้าน...จันทร์แสงจืดโตะกลมตัวเก่าที่ได้มาจากโรงไม้ ไม้ท่อนใหญ่ เป็นขาโต๊ะ กลิ้งเป็นข้อลงมายึดกับขาเล็กทั้งสี่ซึ่งตั้งบนพื้นซันหลังบ้าน

เธอเห็นก็ชอบทันที ไม่เกี่ยงราคา เพราะความเก่าสวย แข็งแรง ลายไม้ เป็นวงงามน่ามอง มีเก้าอี้เพียงตัวเดียว มาร์คเข้าไปยกมาอีกตัวพร้อมเก้าอี้ กาแฟสองใบ

“ความจริงฉันมีแก้วไวน์ด้วย ยังไม่ได้แกะของเลย แต่เอาแบบนี้ดีแล้ว ดีกว่ากินในกระบอไม้ไฟ”

มาร์คนึกภาพออก เพราะนักข่าวภาคสนามเช่นเขา บ่อยครั้งต้องติดตามข่าวแบบเกาะติดสนามรบ เขากินอะไร เขาก็ต้องกินด้วย ส่วนใหญ่ วัสดุที่หาง่ายคือไม้ไฟ ใช้ได้สารพัดประโยชน์แม้แต่หุงข้าว มาร์คสะดุดใจที่ ดูเหมือนจันทร์แสงจะรอบรู้และมีความสามารถต่างจากหญิงสาวส่วนใหญ่ ช่างน่าค้นหอยากรู้ แต่ก่อนเธอทำอะไรนะถึงย้ายมาอยู่เมืองเล็กๆ เปิดร้าน กาแฟ...น่าสนใจนัก

“ไวน์นี้รสดีและหอมมากครับ”

“อ้อ...แฟนพิมพ์เขาเป็นตัวแทนไวน์ของที่นี่ ร้านเขามีให้เลือกเยอะ ค่ะ” เสียงดูอ่อนโยนขึ้นเมื่อมีคำลงท้าย มาร์คนั่งฟังเงียบๆ ด้วยไม่แน่ใจว่า หญิงสาวหายเครียดจากเรื่องเมื่อเย็นหรือยัง

จันทร์แสงเงยหน้ามองท้องฟ้าสุกสกาวก่อนยกไวน์ขึ้นดื่มจนหมด มาร์คดูท่าทางลังเลก่อนขอตัวกลับ

“คุณน่าจะชวนบ๊ายว้นมานอนเป็นเพื่อนนะครับ เรายังไม่ชินพื้นที่ ผมเป็นห่วง” จันทร์แสงหัวเราะในลำคอตาโตวาววับเมื่อสะท้อนกับแสงไฟ

“ฉันรู้ว่าคุณหมายความว่าเช่นนั้นจริงๆ แต่ฉันดูแลตัวเองได้ อีกอย่าง
หลังบ้านฉันไม่ห่างจากหน้าบ้านพี่สวัสดีด้วย แล้วนี่ไงเพื่อนฉัน มันอยู่ติดตัว
ฉันตลอดและไม่เคยลืมนะที่จะใช้มันด้วย”

มาร์คมองปืนในมือจันทร์แสงแล้วยิ้ม... “โอเค...ราตรีสวัสดิ์ครับ”

การต่อเติมตกแต่งร้านกาแฟของจันทร์แสงใกล้จะเป็นรูปร่างชัดเจน
แล้ว โต๊ะไม้เก่าที่จันทร์แสงใช้เครื่องขัด ผิวหน้าไม้ให้เรียบขึ้น โดยมีบ๊วยอัน
มาเป็นบางวัน ทำการเช็ดถูตามคำสั่งของเธอจนดูสะอาด และมีความขลัง
ด้วยเสน่ห์ของความเก่า ขวามือวางโต๊ะสี่เหลี่ยมผืนผ้าได้สามตัว ซ้ายมือตั้ง
ได้สามตัวเช่นกัน

บานหน้าต่างทางฝั่งซ้ายของบ้านเปิดออกได้ และลับด้วยตะขอ
ทองเหลืองเก่าๆ ช่วยให้ลมพัดโชยเย็นสบายภายในร้าน

ด้านหน้าบ้านจันทร์แสงได้ลูกกรงบ้านยาวเป็นไม้เก่า แต่ละช่องลูกกรง
มีลักษณะเป็นตุ้มกลมและทรงเหลี่ยมยาวลงมาถึงข้อสุดท้ายที่เป็นตุ้มรับอีก
ลูกหนึ่ง มองดูแล้วสวยงามดี ขนาดเท่าประตูซีกขวามือพอดี เธอให้มาร์ค
เจาะยึดกับพื้นบ้านและกรอบประตู

เดิมมาร์คเป็นลูกมือ แต่บ่อยครั้งที่เขาคว้าม้าทำเอง จันทร์แสงได้แต่
มองแล้วยิ้ม เหยื่อไหลจนชุ่มเสื้อยืดสีเข้มของชายหนุ่ม

วันนี้จันทร์แสงใส่เอี๊ยมยีน เสื้อยืดสีแดงสด โปกผมเหมือนโจรสลัด
ส่วนที่เหลืบลอยสยายไว้กลางหลัง ท่าทางทะมัดทะแมง

“พ่อคุณเป็นช่างไม้หรือครับ ท่าทางเก่งจนผมกลัว”

“อย่าเดาสุ่มเลย เร่งมือเร็วเท่าไรก็ได้เปิดชะที” เสียงตอบ
ไม่เงยหน้าจากงานตรงหน้า

มาร์คทิ้งมหาผลงานแล้ว ความสามารถที่ผู้หญิงส่วนใหญ่ไม่มี กับ
อาวุธคู่กายของเธอ

“ยืมทำไม อะไรติดหน้าฉันเธอ”

“ไม่มีอะไรติดหรอกครับคิดอะไรซ้ำๆ เลยยืมนะ” จันท์แสงใช้แขน
เลื้อยปาดเหงื่อที่หน้า มาร์คหยิบผ้าเช็ดหน้าของเขาใช้แตะหน้าเธอเบาๆ แล้ว
เช็ดให้อย่างอ่อนโยน ตาสบตากัน ตาสีสวยของมาร์คจ้องลึกเข้าไปข้างใน
แวบเดียวที่เขาเห็นสายตาแปลกๆ ของสาวน้อย

จันท์แสงเองมองเห็นหลอที่มีไรเคราและหนวดเขี้ยวครีมี เธอก็บอก
ไม่ถูกว่าเกิดอะไรขึ้น ไม่ค่อยมีใครเห็นเธอเป็นหญิงนัก ไม่ว่าเพื่อนหรือคน
ใกล้ตัว ด้วยความหัวแข็ง ไร้ความนุ่มนวล มันคล้ายเปลือกที่ถูกสร้างขึ้น
ปกปิดบางอย่างในตัวจันท์แสง

“บ้า! ไม่ต้องดูแลฉันเหมือนเด็กหรอกนะ” เธอดึงผ้าจากมือชาย
หนุ่มมาเช็ดเหงื่อเอง

5

เริ่มต้น Coffee@Coffee

จันทร์แสงแว่เข้ามาคุยกับพี่สุดีและพี่วงสิริหรือป้าวง ความจริงทั้งคู่แก่พอที่จันทร์แสงจะเรียกว่าอาหรือป้าได้ แต่นั่นแหละ ความจริงที่หลายคนเมื่ออายุย่างเข้าห้าสิบขึ้น ความรู้สึกแก่เฒ่ามาเยือน เรามักจะพยายามไม่คิดถึงมัน ดังนั้น คำว่า “พี่” คุณจะทำให้รู้สึกดีกว่า

จันทร์แสงเข้าไปบอกเล่าการต่อเติมและเชิญทั้งสองคนเข้าไปดูหากมีเวลา

เธอจำคำสอนของแม่ได้ เพราะก่อนแม่เสีย จันทร์แสงอายุเข้าสิบขวบพอดี แม่มักพูดเสมอกับพ่อและลูก “รั้วบ้านที่ดีที่สุดคือเพื่อนบ้านของเรา ฉะนั้นการผูกมิตรด้วยของฝากบ้าง หรือการเอ่ยทักทายด้วยวาจา รวมทั้งการยกมือไหว้ทำให้ผู้ใหญ่เอ็นดูได้ง่ายกว่า มันเป็นวัฒนธรรมไทยนะจ๊ะ”

“แสงจะรบกวนให้พี่วงช่วยดูว่า วันไหนเป็นวันดีพอที่จะเปิดร้านนะค่ะ”

“เรียกปากก็ได้หนูแสง” ป้าวงเอ่ยปากอนุญาต

“เอ! วันพฤหัสบดีหน้าเสร็จทันไหมหนู เป็นวันธงชัย และวันพฤหัสบดีเขาเรียกว่าวันสำเภาพ่อค้า เหมาะกับการค้าขายจะเจริญรุ่งเรืองดีนะ”

“แสงว่าทำเสร็จทันค่ะ”

“แล้วบ๊ายว่ะทำงานถูกใจไหมจ๊ะ”

“ค่ะ ทำงานดี”

“ถ้าหนูจะเอาคนช่วย บ๊ายจะถามเขาให้ เพราะเขากำลังหางานอยู่ คนนี้ไว้ใจได้ทีเดียว”

“ถ้าอย่างนั้นหนูรบกวนบ๊ายพวงให้ช่วยติดต่อให้นะคะ”

“ได้จ้ะ”

จันทร์แสงเดินยิ้มออกมาอย่างอารมณ์ดี เป็นเพราะงานหลายอย่างดูจะราบรื่นนั่นเอง มาร์คจิบกาแฟอาบะรออยู่หลังบ้าน เขายิ้มให้ เธอทำสีหน้าละมุน ช่วงหลังดูทั้งสองจะมีไมตรีที่ดีขึ้นกว่าแต่ก่อน

ทุกคืนที่จันทร์แสงเดินดูงานที่เสร็จไปมากแล้ว เธออดคิดไม่ได้ว่าหากจ้างช่างมาช่วย งานคงมาออกมาไม่ดีขนาดนี้ มาร์คใส่ใจกับงานเหมือนเป็นเจ้าของ และบ่อยครั้งที่เขายื่นน้ำเย็นๆ และผ้าเย็นส่งให้เธออย่างอาหารเป็นการยากที่จะปฏิเสธความอบอุ่นของผู้ชายคนนี้ แต่คงเป็นได้แค่นั้น จันทร์แสงมีกำแพงกั้นระหว่างความรู้สึกดีๆ ที่เธอเริ่มมีต่อมาร์คกับหน้าที่ เสี่ยงพูดของจันทร์แสงจึงอ่อนลง บางครั้งมีคำลงท้ายด้วย

ไม่ห่างจากบ้านหรือร้านกาแฟของจันทร์แสงมีบ้านอีกหลังติดกับบ้านพี่สาวดี ผู้หญิงเป็นลูกสาวคนมีฐานะในเมือง แต่แต่งงานกับหนุ่มต่างถิ่น และทะเลาะกันเป็นประจำ จบลงด้วยการลงไม้ลงมือ เสี่ยงอะอะของผู้ชายที่ทำร้ายร่างกายเมียตัวเองเหมือนคนติดยาหรือเมา ผู้หญิงได้แต่สะอื้นให้

“เฮ้อ! ถ้าเป็นฉันเลิกไปนานแล้ว” จันทร์แสงขบกรามแน่น มาร์ครู้ว่าพระเพลิงกำลังลุกไหม้ในใจเธอ

เขาเป็นผู้ชายยังอดใจไม่ได้เช่นกัน

“การรังแกคนที่ไม่มีทางสู้ โดยเฉพาะผู้หญิง เลวจริงๆ” มาร์คพูดขึ้น
เขาเทกาแฟที่ซื้ใส่กระป๋องนมชั้นแบบโบราณจริงๆ ลงในแก้วแล้วส่งให้
จันท์แสง ยังพอมีเวลาที่จะจิบกาแฟก่อนเริ่มงานวันใหม่

งานส่วนที่เหลือเก็บจวนเสร็จแล้ว

เย็นนั้นทั้งคู่เข้าไปสั่งอาหารกินที่ผับซึ่งเลยไปสองช่วงถนน ได้โต๊ะ
นอกชานหลังบ้านเป็นส่วนตัวดี ดูจะถูกใจทั้งคู่ที่ต้องการความเงียบ หลังสั่ง
อาหาร จันท์แสงเทไวน์สองแก้วแล้วยื่นให้มาร์ค

“ของคุณคะ”

“ขอบคุณครับสาวน้อย” มาร์คเหย่

มาร์คเล่าให้จันท์แสงฟังถึงเรื่องครอบครัวเขา

“คุณแต่งงานแล้วหรือ”

“ผมโสดครับ แต่ที่เล่าเป็นเรื่องคุณพ่อและคุณแม่ครับ”

“ผมโตมากับพ่อแม่ งานของพ่อย้ายและฝึกภาคสนามบ่อยๆ แต่ก็
จะรีบกลับบ้านทุกครั้งที่มีเวลา แม่สอนหลายอย่างเกี่ยวกับความเป็นคนไทย
และเล่าเรื่องในหลวงที่คนไทยทุกคนรักมากที่สุด.

“แม่พูดเสมอว่าผู้หญิงที่เป็นเมียเรา เป็นแม่ของลูกคือคนที่มีค่ามาก
ที่สุดในครอบครัว เพราะเธอใช้ทั้งสองมือสร้างความสุขให้เกิดขึ้นในบ้าน.

“สมัยพ่อเป็นทหารหนุ่ม พ่อก็สนุกไปเรื่อยๆ จนมาเจอคุณแม่...เธอ
ชื่อ ‘โนมนภา’ สาวงามเมืองภูเก็ต แต่ใครมาจีบไม่ติดเพราะแม่จะเลือกมาก
จนตาเคยบอกว่าคงต้องสร้างคานไว้ให้แม่อยู่ แม่เกลียดคนสูบบุหรี่ ไม่มี
วินัย และไม่มีควมรับผิดชอบ พ่อหัวทกกันชีวิตจนมาเจอเข้ากับแม่

ด้วยความรักพ่อจึงเลิกหมด จนหลังๆ มา พ่อกินเหล้าได้แต่ไม่มากนักจากที่แต่งงานมาด้วยความดีของแม่ และทางบ้านพ่อเองไม่มีใครสูบบุหรี่เลย.

“พ่อเจอบททดสอบหลายบทของตา ตามีแค่ลูกชายกับลูกสาวคนเดียว แถมสวยมากด้วย.

“ตระกูลพ่อตั้งถิ่นฐานอยู่ที่มิชิแกน ปู่เป็นอาจารย์สอนในมหาวิทยาลัย ครอบครัวปู่เป็นชาวคาทอลิกที่เคร่ง ก่อนข้างอนุรักษนิยมและเลี้ยงลูกใกล้ชิด วันอาทิตย์คือวันที่ไปโบสถ์และกินข้าวรวมกันลูกหลาน แต่ละครอบครัวจะนำอาหารต่างๆ มากินร่วมกันเช่นนี้ทุกสัปดาห์ ผมมีพี่สาวคนเดียว ตอนจบปริญญาตรีสื่อสารมวลชน ผมก็เข้าทำงานเป็นผู้สื่อข่าว.

“ผมจบไวยา อายุแค่สิบตอนนั้น นี่ก็เข้าสิบห้าปีแล้วที่ทำงานครอบคลุมภูมิภาคเอเชีย มีผู้ร่วมทีมหลายคนก็สนุกดี บ่อยครั้งที่ต้องลุยเข้าไปกับทหาร แล้วหนีกระเจิงอย่างที่ผมเจอคุณแบบฉุกเฉินในคืนนั้น”

ดวงตาฉายประกายแจ่มเมื่อมาร์คคิดถึงคืนที่เจอจันทร์แสง แล้วประวัติด้อยๆ ของมาร์คก็จบลงพร้อมไวน์แก้วที่สอง

ทั้งสองเลือกนั่งโต๊ะด้านนอก อากาศกำลังสบายๆ แม้จะมียุงบ้าง โต๊ะหลังร้านมองเห็นไฟตามบ้านเรือนลึบๆ เสียงจิ้งหรีดกริ๊ดร้องเบาๆ อยู่ตามพุ่มหญ้า กลิ่นดินหอมโชยมาตามสายลม เพราะฝนเพิ่งตกพริ้วๆ เมื่อตอนเย็นดังเช่นช่วงเปลี่ยนของฤดูกาลทุกๆ ปี

ผับนี้จะมีเครื่องดนตรีไทยประเภทดีด คือจะเข้เล่นในช่วงทุ่มครึ่ง เสียงกังวานหวานลอยมาไพละนัก ท้องฟ้าแจ่มจรัสด้วยดวงเดือนในความมืดของค่ำคืน

“พຽ່ງนี้คุณมาตอนสายหน่อยก็ได้เนะ ฉันกะจะไปหาซื้อต้นไม้มาใช้แต่งร้าน แล้วพຽ່ງนี้กะว่าจะเทกวอดหลังบ้านกันไม่ให้หญ້าขึ้นรกเป็นภาระคอยหาคนมาตัด ป้าพวงเขาบอกคนหลังวัดให้ชนมาให้ ดีไหมคะ” คำถามเหมือนขอความคิดเห็น

“ดีครับ” มาร์คยิ้มเรียบๆ คำลงท้าย “คะ” สำหรับเขาคือช่วงที่ จันท์แสงมีความสุข หรือเริ่มมีเงินเพราะไวน์ เป็นไปได้ทั้งสองประการ

“ดีครับ พรุ่งนี้ผมไปด้วย ผมตื่นเช้าทุกวันอยู่แล้ว ถ้าคุณไม่เบื่อหน้า ผมนะ”

“อยากไปก็ไปสิ ดีฉันจะได้มีคนช่วย” เธอยิ้มทั้งปากและตา ไวน์หมดความอดทน มาร์คไล่ตามไม่ทัน ได้แค่สองแก้วเหมือนเดิม

“เหนื่อยไหมคะ” คำถามทำให้มาร์คแปลกใจ จู่ๆ ก็ถามเหมือนเป็นห่วง

“ทำงานใกล้ๆ คนสวยไม่เหนื่อยหรอกครับ” เขาขออนุญาตจันท์แสง ดูมือ

“เอามือหงายมาให้ผมดูหน่อย”

“จะถือโอกาสจับมือฉันเหรอ” เธอพูด เธอยื่นมือให้ เขาแตะไล่ไปตามนิ้วมือ มาร์คใช้ไฟฉายเล็กส่อง

“นี่มือผู้หญิงหรือผู้ชายครับ แข็งไปหมดแล้ว”

“ทำไ้ได้ ไม่ได้คาบซ้อนเงินซ้อนทองมาเกิดนี้ จะได้สบาย” ดูมาร์ค จะตั้งใจดูลายมือจริงๆ จึงไม่ทันคิดถึงคำที่ออกจะสับสนอย่างกวนโมโห

“คุณต้องไปตั้งหลักปักฐานอยู่ไกลมาก” เขาขมวดคิ้ว คงสงสัย เช่นเดียวกับจันท์แสงเอง

“ที่ทะเลลงไปทั่วนี้ยังไม่พออีกเหรอ” เธอคิดแล้วพูดขึ้น

“เฮ้ย! หมอเดาฉันไม่เชื่อหรอก”

“นี่ไงครับ เส้นนี้คือเส้นชีวิตบนมือคุณมีสองเส้นคู่กัน หมายความว่าทำอะไรจะมีคนคอยช่วยเหลือ

เส้นนี้คือเส้นเดินทาง ลากยาวมาเกือบถึงหัวแม่มือเลย อยู่ไกลแน่ๆ” จันท์แสงหัวเราะเสียงใสกังวาน

“คุณจะหลอกเอาเงินฉันหรือ”

“ผมเจอหมอที่วัดโพธิ์ ผมไปเรียนอยู่กับเขาเดือนหนึ่ง ผมสนใจเพราะ
สิ่งที่เกิดในชีวิตเรา ส่วนหนึ่งผมว่าเป็นเพราะเราเอง แต่อีกส่วนหนึ่งเป็นส่วน
ที่พระเจ้ากำหนดมา ดูมือผมสิ เขาทายว่าผมจะอยู่จนเกือบแก่สิบ”

“เอาคนเดียวเถอะถ้าแก่สิบก็ขี้ข้ากินแล้ว”

“ไม่เข้าใจ” มาร์คพูดขึ้น

“ก็คือว่าแก่จนไม่รู้เรื่องแล้วไงล่ะ” แล้วเธอก็หัวเราะซ้ำ

เมื่อนึกภาพเขาตอนแก่สิบ รอยยิ้มที่ข้างแก้มกับผมสลวยที่ยาวสยาย
ต้องแสงจันทร์เป็นเงาในความมืด

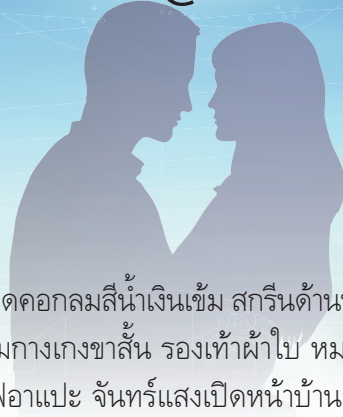
จันทร์แสงพยับหน้าเรียกเด็กเลิฟ แล้วเช็กบิล

ทั้งคู่เดินกลับมายังที่พัก “Good night, Bye.”

6

ตั้งนกสร้างร่องรัง (Coffee@Coffee)

มาร์คใส่เสื้อยืดคอกกลมนี้นำเงินข้าม สกรีนด้านหน้าว่า “My Beloved girl’s pretty” สวมกางเกงขาสั้น รองเท้าผ้าใบ หมวกแก๊ป เขาคิ้วโก่งหูมาสองตุ้ และกาแฟอาแปะ จันทรแสงเปิดหน้าบ้านออกมา

“มาไวจ้ง”

“ครับ ผมตื่นมาจ๊อกกิ้ง กลับไปอาบน้ำ แล้วก็มานี่แหละ” ทั้งสองจัดการกับอาหารเช้าอย่างรวดเร็ว แล้วเตรียมออกรถไปดู่ต้นไม้

ร้านที่แวะไปเปิดขายแต่เช้าเหมือนกัน ชื่อ “สวนงามไม้ดี” เจ้าของคือคุณธนศักดิ์

“เจ้าของเป็นเพื่อนรุ่นน้องจบมหาวิทยาลัยเดียวกับฉัน เดิมเขาเคยเป็นนายแบบ หน้าตาหล่อทีเดียว” มาร์คมองหน้าจันทรแสง เธอชมเขาว่าหล่อเมื่อสั่งข้าวผัดมากิน คือไม่ใส่ใจกับความหล่อสัก

รถจอดหน้าร้าน ธนศักดิ์เปิดแผงไม้ ออก แลเห็นลูกค้ามาแต่เช้า เขาเดินมาหา

“อ้าว! นึกว่าใคร สวัสดิ์ครับพี่แสง”

“สวัสดิ์ค่ะคุณศักดิ์”

“เรียกศักดิ์เฉยๆ ดีกว่าพี่แสง มันแปลกๆ นะถ้าเรียกคุณ”

ทั้งสองคุยกันถูกคอ ตั้งแต่ทำกิจกรรมรักไม่รักป่าของชมรมในมหาวิทยาลัยแล้ว ธนศักดิ์เป็นคนรูปร่างสูงโปร่ง หล่อแบบดีหน้าหยก คิ้วดำเข้ม

จันทร์แสงแนะนำชายหนุ่มให้รู้จักกัน และเดินเลือกต้นไม้กับมาร์ค โดยมีเจ้าของคอยแนะนำ

“ช่วงนี้ขายดีไหมศักดิ์”

“ก็ไปได้เรื่อยๆ ครับ ผมชอบต้นไม้ แล้วเตี้ยก็เป็นสปอนเซอร์รายใหญ่ เขาอยากให้มีมอยู์ใกล้ๆ คงเป็นเพราะลูกเตี้ยทั้งหมดเป็นลูกสาว มีผมเป็นลูกชายคนเดียว”

“อือ...ฮิ ก็ดีนะ” จันทร์แสงแสดงความเห็นสั้นๆ

จันทร์แสงนึกถึงช่วงที่ธนศักดิ์เดินแบบ ยังโทร. มาชวนเธอ

“เขาเห็นรูปเราตอนทำงานชมรม เขาสนใจพี่มากเลยนะ”

“คงไม่ได้ พี่กำลังจะไปอเมริกาสองปี” แล้วก็ไม่ได้เจอกันอีกเลยจนมาซื้อต้นพวงชมพู ถึงรู้ว่าเขาเป็นคนแม่สอด

จันทร์แสงได้ต้นไม้หลายต้นจนครบแล้ว ทั้งสามคนช่วยกันยกขึ้นรถ แล้วเธอก็จ่ายค่าต้นไม้ มาร์คยกตามมาอีกกระถาง เป็นต้นอ่อนๆ กำลังติดลูกสองข้อ

“ต้นนี้ผมซื้อให้เป็นของขวัญเปิดร้าน” มาร์คยื่นให้

จันทร์แสงมองหน้าเขาทั้งแวตาทั้งปากเอ่ยคำขอบคุณ พร้อมรอยยิ้มสวยในยามเช้า

“พี่แสง ผมจะให้เด็กไปลงต้นไม้ให้ให้นะครับ ลักลิบโม่งเช้าแล้วจะคอยไปดูให้เรื่อยๆ ถ้าแก่มากๆ ไม่มีดอกแล้วค่อยเปลี่ยนชุดใหม่” ธนศักดิ์เสนอขึ้น

“ขอบคุณมากศักดิ์ แล้วก็คิดค่าบริการไปด้วยนะ ไปละ Bye.”

ทั้งสองทยอยเอาต้นไม้ลง หน้าร้านตรงรางข้าวหมูที่ยกสูงขึ้นด้วยขาไม้ไขว้กันค้ำไว้ที่ปลายสองด้านต่อกันสองรางลงต้นพุทพิชญา* ใบเขียวเข้มขนาดใบเล็ก กลีบดอกหากลีบ ใหญ่กว่ามะลิเล็กน้อย กลีบดอกบานออกตรงกลางเป็นพุ่มกรวยสีขาวเกสรเป็นสีเหลือง สีขาวกระจ่างตัดกับสีของใบสวยงามนัก ตั้งอยู่ระดับสายตาลูกค้าที่นั่งดื่มกาแฟบริเวณด้านหน้า โต๊ะทั้งสามตั้งชิดกับราวไม้เก่าที่เจ้าของกับ ผู้ช่วยลงสีโอ๊กดูงามตา

มุมชิดกับเก้าอี้ไม้เก่าร้านจัดเป็นสวนหย่อม หินแผ่นวางสลับกันเป็นเชิงชั้น ช่อนไผ่โอบค้ำน้ำจากอ่างบัวใบใหญ่ให้ขึ้นมาและไหลตกกระรืนเสมือนน้ำตกผ่านชั้นหินลงสู่อ่างบัวซึ่งลงบัวฝรั่งดอกย้อมสีสวยทั้งขาวเกสรสีเหลืองทอง สีม่วงอ่อน ม่วงเข้ม ชมพูอ่อน และแดงเข้ม ปล่อยปลาหางนกยูงเวียนว่าย สีสน้ำดูอยู่ตามกอบัว ใผ่สีทองปล้องอวบตั้งอยู่ชิดสวนหย่อม

* ต้นพุทพิชญา ต้นไม้ตระกูลเดียวกับโมก

ป้ายชื่อร้านได้ไม่เก่าจากโรงไม้ ไม้ผืนไม้ลังแลคเกอร์ตั้งเป็นเสาสูงระดับสายตา อยู่ติดชายคานอกร้านเป็นตัวย่อลว่าคล้ายเสาไฟฟ้า มีแขนยื่นออกมาสำหรับแขวนป้ายชื่อร้าน ชื่อร้านใช้แผ่นไม้มะขามมาไสหน้าจนเรียบขาว ขัดสีลงเคลือบเงา ส่วนตัวตัวอักษรที่จะแปะลงไป มาร์คได้แกะด้วยฝีมือเป็นชื่อร้านให้จนเสร็จก่อนเอาขึ้นตามฤกษ์ดีของป้าพวงสิริ ชื่อร้านว่า “Coffee@Coffee”

ทางฝั่งขวามือหน้าร้านไม้โดนแดดมากนัก จันทร์แสงเลือกต้นกวักมรกตสีเขียวเข้ม ใบเรียวยาวเป็นมันวาว ก้านอวบสวย ตั้งแล้วดูกลมกลืนไปหมดทั้งซ้าย ขวา

เหลียงบ้านชั้นบน จันทร์แสงขออนุญาตเจ้าของบ้านตั้งแต่ติดต่อเช่าแล้ว ว่าขอลงต้นพวงชมพู เวลาผ่านไปเกือบเดือน ต้นไม้เริ่มเลื้อยไปทั่วหลังคา และออกดอกกระจายอยู่ทั่ว เป็นดอกเล็กๆ ซ่อละหลายดอกสีชมพูหวาน

มาร์คลงต้นองุ่นไว้วางเสากลางติดชายคาร้าน ซึ่งเป็นที่เหมาะสำหรับให้กิ่งใบเลื้อยขึ้นตามเสา เขามาเอาเงินจากจันทร์แสงแล้วหายไปเกือบชั่วโมง กลับมาต่อสปริงเกอร์จุดแรกบนหลังคา ให้น้ำแก่ต้นพวงชมพู หยาดน้ำบนหลังคาจะไหลลงมาที่เถาองุ่น ให้ความชุ่มชื้นในเวลาก่อนบ่าย และคลายร้อนให้ตัวบ้านในฤดูร้อนที่อบอ้าว

จันทร์แสงไปคุมคนงานเทกรวดอยู่หลังบ้าน แล้วเด็กของชนศักดิ์ก็มา มาร์คเสร็จงานด้านหน้า และตามเข้ามาสมทบ

“อ้อ! เทกรวดก็ดีไปอีกอย่างนะครับ และไม่ต้องระวังเรื่องงูด้วย” จันทร์แสงหันมาพยักหน้าแล้วยิ้ม อากาศอบอ้าวขึ้นเมื่อเข้าช่วงบ่าย เธอส่งแบบที่ร่างไว้คร่าวๆ ให้มาร์คดูว่าจุดที่จะทำสวนหย่อมหลังบ้านจะอยู่ตรงบริเวณทางไปจากโต๊ะนั่งเล่นไม้ไผ่กลั่น คนงานลงต้นหมากแดง คริสติน่า

และโทรเกาหลี กลุ่มนี้เป็นไม้ชอบแดดทั้งนั้น โดยเฉพาะคริสติน่า ถ้าได้แดด ดี ต้นทรงพุ่มจะแตกยอดเป็นสีส้มแดงใบเล็กเพิ่มสีส้มให้กับสิ่งรอบๆ ได้ดี

วันนั้นทั้งคู่หยุดกินข้าวแค่ครึ่งชั่วโมงและลงมือต่อ

ส่วนของเคาน์เตอร์บาร์ทำเป็นแบบเคาน์เตอร์ทั่วไป แต่โซ่เปลือกไม้ ด้านนอก เคาน์เตอร์ด้านบนเป็นแผ่นไม้เนื้อแข็ง กว้างฟุตครึ่ง ยาวขนาดสี่ฟุตเท่ากับเคาน์เตอร์ จุดนี้ตั้งเก้าอี้หนึ่งทรงสูงสามตัว สำหรับลูกค้าที่มาคนเดียว

ด้านล่างลงมาจากเคาน์เตอร์กว้างขนาดสองฟุต สำหรับวางเครื่องบด เครื่องชงกาแฟสด เหยือกนม และน้ำตาลทรายแดง และอื่นๆ ด้านหลังของเคาน์เตอร์ทำเป็นชั้นไม้สองชั้นสำหรับวางแก้วกาแฟและจานรอง มีชิงค์น้ำอยู่ต่ำลงมา

เหนือเคาน์เตอร์ขึ้นไปได้ตกแต่งเป็นแผ่นไม้ขนาดฟุตครึ่ง ยาวสามฟุต ตัวแผ่นไม้เหนือคิระชะแวนด้วยบานมะนิลายึดเข้ากับแผ่นไม้ซึ่งเป็นพื้นบ้านของชั้นสอง ตกแต่งด้วยกระเบื้องกาแฟโบราณ และกล่องชาชนิดต่างๆ จากทั่วโลก และตะกร้าไม้เก่าฐานสี่เหลี่ยมปากบาน เสียบด้วยรวงข้าวแห้งเป็นข้อเติมตะกร้า

ชั้นไม้อีกฝั่งหนึ่งอยู่ส่วนบนขนานกับโต๊ะนั่งชาฝีมือ ทำคล้ายชั้นโซว์กล่องชา แต่ฝั่งนี้ตกแต่งด้วยของเก่าอย่างตะเกียงเจ้าพายุที่หลุดโลกไปแล้ว เพราะตกยุค มีเตารีดแบบเก่ามากๆ สมัยรุ่นคุณแม่ที่ต้องใช้ถ่านไฟวางอยู่ด้วย มีจอบ เสียม และหญ้าแห้งที่ม้วนเป็นก้อนกลมยาวฟุตครึ่งรวบหัวท้ายด้วยเชือกมะนิลา ภายในร้านหาสิมาได้อาหิตยหนึ่งแล้วด้วยสี่ชมพูเอร์สอ่อนๆ

ทั้งคู่เดินดูรอบร้าน จันท์แสงยิ้มสวยให้มาร์ค ทุกอย่างลงตัวหมดแล้ว เหลือเวลาอีกไม่กี่วันก็เปิดได้ทันตามกำหนด

“วันนี้ฉันจะพาไปดินเนอร์ที่ร้านข้าวเม่าข้าวฟ่าง โอเคนะ”

“อเมริกันเชอร์นะครับ เพราะเห็นว่าที่นั่นสวยมากและอาหารก็แพง
ด้วย”

“ไม่หรอก ยังไงก็ถูกกว่าค่าแรงคุณ” จันท์แสงพุด ใบหน้าสวยยิ้ม
ให้มาร์คอย่างมีความสุข

7

ความสุขในยามค่ำคืน

หกโมงครึ่งแล้ว จันทร์แสงใสชุดเดรสยาวเหนือเข่าเล็กน้อย ทำด้วยผ้าชีพองซับใน คอกลม แขนสั้น ส่วนบนช่วงคอและแขนเป็นสีชมพูอ่อน ตัวชุดเป็นสีครีม ผสมสลายรวบไว้หลวมๆ ด้วยข้อรัด สอดเย็บด้วยพลอยใส สีทับทิม มาร์คมองจันทร์แสงแทบไม่ละสายตา

“มองอะไรกันนักหนา เห็นกันทุกวันยังจะมองอีก” เสียงบ่นพร้อมสายตาที่มองมาร์คบ้าง

เขาใส่เสื้อเชิ้ตแขนยาวสีครีม ทับด้วยสูทลำลองสีทราาย กางเกงสแลคสีน้ำตาลเข้ม รองเท้าหนัง

“มองอะไรครับ เห็นผมอยู่ทุกวันเหมือนกันนี่” มาร์คยั่ว

เขายิ้มกว้างเห็นฟันเรียบสวย หนวดเคราโกนเกลี้ยง เห็นเป็นไรเขียว ตาสีสวยยังไม่ละจากใบหน้างามของหญิงสาว

“โอ๊ย! หล่อๆ” จันทร์แสงได้แต่นึก

“ผมเป็นคนขี้นะครับคุณผู้หญิง”

มาร์คเดินอ้อมไปเปิดประตูให้สาวน้อยคนสวยก่อน แล้วขับออกไป
ช้าๆ

“ดูเหมือนคุณจะรู้จักร้านนี้ดี คงพาสาวๆ มาบ่อย” จันท์แสงสงสัย
ตัวเองเหมือนกันว่าทำไมเธอต้องถามคำถามนี้

“หลายครั้งครับ ส่วนใหญ่เรื่องงาน และครั้งหลังหัวหน้าบินมาเยี่ยม
ดูสภาพทั่วๆ ไปครับ”

“อือฮี้!” เธอเอ่ย สายตามองทอดไกลกับสายลมและอากาศสดชื่น
บนเขาสูง แสงสุดท้ายของตะวันที่กำลังโบท้อมอ่ำลา วันนี้ไม่ค่อยมีคนมากนัก
มาร์คหิวเป๊ปปะยอมติดมาด้วย

“ที่นี้ตกแต่งด้วยต้นไม้ใหญ่เยอะมาก เหมือนนั่งอยู่กลางธรรมชาติ
นะครับ ผมพาใครมาก็ชอบทุกคน”

“ค่ะสวย เคยได้ยินมาว่าเจ้าของเป็นอาจารย์สอนเกษตรด้วย”

ทั้งคู่เลือกนั่งริมคลองที่ขุดไว้เป็นวงรอบๆ มองเห็นหงส์คู่สีขาวและ
ดำเล่นน้ำอยู่ มาร์คเรียกพนักงานเสิร์ฟเข้ามา

“คุณจะเลือกไวน์อะไรดีครับ”

“คุณคงเห็นฉันเป็นเมรืชีเมาหรือไง ฉันอาจจะดื่มน้ำผลไม้ปั่นก็ได้
นะ”

เขามองหญิงสาวตรงหน้า

งานของมาร์คช่วยส่งเสริมประสมการณ์ในการมองพิเคราะห์ผู้คนและ
สถานการณ์ สำหรับเธอแล้ว ไม่สนใจน้ำผลไม้ปั่นแน่นอน ไม่จิบไวน์ก็ดื่ม
น้ำเปล่า

“แล้วแต่ ให้คุณเลือกเถอะ” จันท์แสงตอบ มาร์คสั่งไวน์แดงและ
โรเซ่

“โรเซ่สั่งให้สาวน้อยคนสวยอย่างคุณ”

“ปากคุณนะ...ฉันไม่ใช่เพื่อนเล่นของคุณ...” จันทรแสงเอ่ยชัดเจน
เขาได้ยิน แต่ทำเฉย แล้วส่งยิ้มให้

จันทรแสงให้เขาเป็นคนเลือกอาหาร ตัวเองนั่งจิบไวน์ ส่งใจไปไกล
ถึงพ่อ

เมื่อคืนได้คุยกันทางโทรศัพท์ “พ่อ แสงนะ”

“เอ้อ! เป็นไงบ้าง” คำถามแรกเป็นที่รู้กันว่าเกี่ยวกับงานหลักของ
จันทรแสง “งานแก่เข้าตาทางหน่วยดินะ พ่อได้ข่าวมาจากกรมและพันโท
คณิต เห็นเขาว่าจะมีงานใหญ่เข้าเดือนหน้า สบายดีไหม”

“แล้วพ่อล่ะคะ”

“สบายตามอัตรภาพ แม่เล็กเขาดูแลดี”

“แกเป็นไงบ้าง พ่อเป็นห่วงนะไอ้แสง”

“แสงสบายดีค่ะ” ความเหงาและโหวงเหวงในใจมันขึ้นมาจุกที่ลำคอ
จันทรแสงได้คุยกับแม่เล็ก...ภรรยาใหม่ของพ่อด้วย

แม่เล็กถามอย่างเป็นห่วงโดยเฉพาะหน้าที่และสุขภาพของลูกสาว...
ใช่! ไม่มากไม่น้อย แม่เล็กใส่ใจกับจันทรแสงตลอดและให้ความอบอุ่นแม้อยู่
ห่างไกล

ใจหนอใจล่องลอยไปถึงไหนนะ จันทรแสงหันหน้ามา แวบเดียวที่
มาร์คเห็นน้ำตาคลอเบ้า แล้วจางหายไปอย่างรวดเร็ว

“มีอะไรกลุ้มใจหรือครับ”

“ไม่มี” จันทรแสงตอบเสียงเข้มกลบเกลื่อนอาการอ่อนแอของตัวเอง

“คุณรู้ไหม หงส์เป็นสัตว์ที่อยู่เป็นคู่ๆ ถ้าตัวหนึ่งตาย มันจะไม่มีคู่ใหม่จนกระทั่งตายจากไป” เรื่องที่เล่ากับตาที่มองตรงมาเหมือนมีนัยสำคัญส่งผ่านเข้าถึงหัวใจจันทร์แสง

ไวน์หมดไปครึ่งขวด มาร์คดักข้าว และทั้งสองก็เริ่มอาหารเย็นอย่างเงิบๆ เขาสุขใจ และอยากหยุดเวลาไว้เพียงแค่นี้ มีเพียงแค่วะสองคน... มาร์คคิด

หลังเช็กบิล มาร์คขอให้พนักงานช่วยถ่ายรูปคู่ให้หน่อย

“ใครอนุญาตคุณฮึ! ฉันไม่ชอบถ่ายรูปหรอก” มาร์คคะยั้นคะยอ

“เอาน่า รูปเดียวครับ”

ขากลับเข้าบ้าน จันทร์แสงแวะซื้อขนมมาฝากป้าอ้วนและลูกสาว ทั้งสามคนย้ายเข้ามาอยู่ที่บ้านตั้งแต่เมื่อวาน โดยจันทร์แสงยกห้องใหญ่ให้ตัวเองอยู่ห้องเล็ก ป้าอ้วนจะไม่ยอมทำเดี่ยว จนเธอต้องออกคำสั่งและให้เหตุผลว่า เหมาะแล้ว เพราะนอนต้งสามคน เธอชอบห้องเล็กหน้าบ้าน เพื่อกลางคืนจะมานั่งบนเก้าอี้โยกที่ป๊าบเอนได้ตรงระเบียงชั้นสอง ซึ่งซื้อจากริมเมย เป็นไม้จากฝั่งพม่า

“เฮ้อ... ตัดเข้าไปไม่มีป่าไม่มีน้ำ อีกหน่อยลูกหลานเหลนโหล่น จะได้ไปอยู่กันบนดาวอังคาร” ที่นึกดำก็รวมตัวเองด้วย เพราะถ้าไม่มีดีมานด์ก็ไม่มีชีพพลาย

“ป้าอ้วนคะ”

“มาแล้วคะคุณแสง มีอะไรคะ”

“แสงซื้อขนมมาฝาก กินอะไรกันหรือยัง”

“เรียบร้อยแล้วค่ะ ทำอะไรง่าย ๆ กินกันแล้ว งานก็จัดเก็บตามคุณสั่งเรียบร้อยแล้ว”

“ขอบคุณมากจ๊ะป้าอ้วน มีอะไรก็คุยกันได้ นะอย่าคิดว่าเป็นคนอื่น”

“คะ เท่าที่ผ่านมาก็ดีหมดคะ ลูกๆ ยังชมว่าคุณแสงใจดี ที่แรกเขากลับ เพราะทำทางคุณแสงคะคะ” เสียงป้าอ้วนช่วงท้ายเบาลงอย่างเกรงใจ จันท์แสงยิ้ม ป้าอ้วนแยกไปแล้ว ทั้งคู่ นั่งคุยกันต่อ

“กาแฟจะมาถึงพรุ่งนี้ตอนเช้าพร้อมอาหารสด เนย และครีม ทับทิมเพื่อนสนิทฉันเพิ่งโทร. มาตอนเย็นว่าส่งมาทางรถทัวร์ ส่วนไวน์ พิมพ์เอามาให้แล้ว ทั้งที่ใส่ไวน์และแก้วเนื้อดีเยี่ยมใบ เมนูอาหารพร้อม พรุ่งนี้คงนั่งชิมกาแฟกันตาค้างแน่” จันท์แสงสรุปงานย่อๆ ให้มาร์ค

“คุณมีคนช่วยกี่คนครับ” มาร์คถาม

“มีป้าอ้วน แกเคยอยู่เป็นผู้ช่วยก๊วกในโรงแรม ทำได้ทั้งอาหารไทยฝรั่ง กับลูกสาวสองคน...พรกับภา ทั้งหมดป้าพวงหาให้ แกว่าไวใจได้ ทำงานดี”

“มีผมอีกคนไง ผมคงช่วยได้สักสัปดาห์ แล้วถึงจะเข้าไปรับงานที่กรุงเทพฯ” ทั้งสองสบตากัน

แววตาชายหนุ่มมองอย่างอ้อยอิ่งเหมือนจะจากกันในวันนี้

มาร์คก้มหน้าลงต่ำ แล้วถอนหายใจ

“คนที่ชอบถอนหายใจมีอยู่สามแบบ คือหนึ่งกลุ่มใจ สองห่วงใย และสามโล่งใจ”

“สำหรับคุณเป็นเพราะอะไร แสงอยากรู้” นับเป็นครั้งแรกที่เธอใช้ชื่อเล่นแทนคำว่า “ฉัน”

ภายในเวลาหนึ่งเดือนที่ร่วมกันทำร้าน Coffee@Coffee จนใกล้จะเปิดดำเนินการแล้ว ไม่มีวันไหนที่เขาหยุดเลย มาร์คทำทุกอย่าง ร่วมเสนอความคิด และอาสางานหนัก ไม่เคยเกี่ยง จนงานเสร็จทุกวันเสมือนเป็นหุ้นส่วนของร้านไปแล้ว

ใบหน้ากระตือรือร้น แจ่มใส บวกกับความรู้สึกที่เขามีต่อเธอเหมือนเพื่อน หรือ...หรืออาจมากกว่า หญิงสาวยังไม่กล้าคิด รอยยิ้มนั้นมันทำให้หัวใจว่างๆ ของจันทร์แสงอบอุ่น

“ผมเป็นห่วงคุณ”

“ไม่เห็นต้องห่วงเลย ฉันใช้ชีวิตคนเดียวมาตลอด ทำโน่นทำนี่สารพัด อย่าง นานมาแล้วไม่เห็นมีใครเป็นห่วง” น้ำเสียงตอนท้ายแผ่วลงตามความรู้สึกของคนที่ถูกสูญเสียมาแต่เล็ก และพอเองก็เชื่อว่าว่างมากมายใส่ใจเธอ แม้รู้ว่าพ่อรักจันทร์แสงที่สุด แต่ความห่างเพราะหน้าที่พ่อในเวลานั้นทำให้เธอต้องเติบโตทั้งจิตใจและวุฒิภาวะ สำหรับใจจันทร์แสงจะมาไม่มั่นใจก็นับแต่มีมาร์คเข้ามาช่วยอาสาทำงานอย่างสนุก ความสุภาพและอ่อนโยนของเขา เป็นดังเช่นแสงที่สว่างขึ้นในใจที่เติบโตแต่มีช่องว่างอยู่

อย่าคิดมาก ยังมีอะไรต้องทำอีกเยอะ...มาร์คเป็นเพื่อนที่ดีเท่านี้ เธอตอกย้ำความคิดทุกครั้งที่เกิดความสับสนในใจ

มาร์ครู้จักจันทร์แสงมากขึ้นทุกวันเช่นกัน ในความเข้มแข็งทะมัดทะแมงคงเป็นแค่เปลือก ถ้าเธอร้องไห้คร่ำครวญบ้างเมื่อเครียดหรือทุกข์ใจ ก็ยังดีกว่าท่าทางแข็งกร้าวและเก็บกด

8

ร้านกาแฟสดร้านใหม่

เมื่อสัปดาห์ก่อนมาร์คโทร. หาแม่โนมนภา แม่พูดคำหนึ่งว่า “ผู้หญิงเก่งอย่างไรก็เป็นผู้หญิง อีกร้อยพันจันทร์แสงน่าสงสาร เพราะไม่ได้เติบโตมาอย่างอบอุ่น การสูญเสียแม่ดูเหมือนเป็นบาดแผลที่ซ่อนลึกอยู่ภายใน... น่าสงสารเธอเนลูก”

ตัวแม่โนเองเริ่มสงสัยบุตรชายตั้งแต่รู้เรื่องราวที่พบหญิงสาวครั้งแรก และเรื่องอื่นที่ตามมา มาร์คไม่เคยมีความลับกับมารดา

“คิดอะไรอยู่ พูดแล้วเงียบเลย นี่ยังงังมาเป็นห่วงฉัน ญาติก็ไม่ใช่” จันทร์แสงพูดแบบไม่สนใจนัก

“คุณไม่คิดบ้างหรือว่าคนเราที่มาพบเจอกัน และมาเกี่ยวข้องกัน ซาติก่อนอาจเป็นพี่น้อง พ่อแม่ หรือสามีภรรยากันมาก่อนก็ได้เนะ” มาร์คพูด

“คิดไปคนเดียวเถอะ บ้า” จันทร์แสงตอบกลับ มาร์คหัวเราะ ‘บ้า’ เป็นคำสบถที่จันทร์แสงชอบใช้บ่อยๆ

เขาคิดและซ้ำด้วย

“อย่าคิดมากเกินไป คุณเหนื่อยแล้ว กลับไปพักผ่อนเถอะ”

หญิงสาวเดินมาส่งหน้าประตู ยื่นหน้าออกมาส่งยิ้ม

“แล้วพบกันพรุ่งนี้ค่ะ Good night”

มาร์คเดินกลับที่พักช้าๆ

รุ่งเช้า จันท์แสงไปเอาของจากระถาวรใส่รถมา เมื่อถึงร้าน... พร ภา และป้าอ้วน สามคนแม่ลูกมาช่วยกันเอาของลง มาร์คมาทันขึ้นสุดท้ายพอดี ท่าทางจะหนักกว่ากล่องอื่น

จันท์แสงเปิดออกทุกกล่อง จากนั้นก็สั่งให้ป้าอ้วนช่วยจัดเก็บตาม ที่บอก ภาดูจะละเอียดกว่าพร จันท์แสงจึงให้เธอจดทุกอย่างที่เปิดจากกล่อง ที่ส่งมาลงในสมุดด้วย เพื่อจะได้ตรวจเช็คอีกครั้ง

ในส่วนที่เป็นครัว มีตู้เย็นใบใหญ่ เตาแก๊สสามหัวเรียงกันมา ด้านล่างเป็น เตาอบ

ในครัวมีโต๊ะไม้ยาวตั้งอยู่ฝั่งตรงข้ามกับเตา เป็นโต๊ะเตรียมของ และ วางจานใส่อาหารฝรั่ง ตอนเอาจานออกมาให้ป้าอ้วนล้างเช็ด แล้วเอ่ยกับ จันท์แสงว่า

“จานเซรามิกเนื้อดีมากเลยนะคะ จะเอาออกมาใช้ทำไมคะ เสียตาย จาน อะไรคะเนี่ย เนื้อละเอียด ลายก็สวยงามๆ เลยค่ะ” ป้าอ้วนถาม

“จานกระเบื้องเนื้อดียี่ห้อดัง แสงซื้อตอนไต้หวันอเมริกาค่ะ เรารอ จังหวัดหลังเทศกาลคริสต์มาส ร้านค้าในห้างจะลดสินค้าลงไปอีก ร้านที่นั่น ไม่นิยมเก็บให้สต็อกค้างปีค่ะ ใช้ไปเถอะป้าอ้วนมันสวยดีนะ”

เตาสามหัวตั้งอยู่หลังบ้านติดกับหน้าต่างเพื่อการระบายความร้อน และให้อากาศถ่ายเท อาหารที่ทำเสร็จจะใช้กริ่งกด แล้วยื่นส่งออกมาทางช่อง สไลด์ปิด-เปิดหลังเคาน์เตอร์กาแฟ

“โอเค! ลงตัวดีมาก” จันทรแสงสรุป

อันดับต่อไป...จันทรแสงกับมาร์คก็ช่วยกันจัดการกับเครื่องบดเมล็ด กาแฟ และเครื่องชงสองหัว (ซึ่งได้ครั้งละสองแก้ว) มีให้เลือกทั้งเอสเปรสโซ่ คาปูชิโน ลาเต้ มอคค่า และราคาแพงสุดคืออบลูม่านแทน

จันทรแสงเรียงถุงฟอยด์ซึ่งบรรจุเมล็ดกาแฟยี่ห้อดังไว้ในตู้เย็น ขนาดกลางที่ตั้งติดกับเคาน์เตอร์

กาแฟนี่เธอเน้นมาก สั่งให้ทับทิมซื้อฝากมา ขนาดถุงบรรจุไม่ใหญ่ได้ ขนาดตามที่จันทรแสงต้องการ เพราะนั่นหมายถึงคุณภาพ รส และกลิ่น หอมกรุ่นของกาแฟสด

“ทำไมไม่ซื้อห่อใหญ่ทีเดียวละครับ” มาร์คสงสัย

“กาแฟสดที่อร่อย หนึ่ง เมล็ดกาแฟที่เลือกสรรแล้ว สอง การคั่ว สาม การบด สี่ อุณหภูมิของน้ำที่ผ่านเครื่องชง มันเป็นความรู้เรื่องเกี่ยวกับ กาแฟของคนขายเจ้าค่ะ” จันทรแสงอธิบายอย่างลือเลือนใส่มาร์ค เขายิ้ม เพราะถูกใจในอาการนี้ ซึ่งเธอเองควรมีมากๆ ด้วย เพื่อความสดชื่นดังเช่น ที่เห็นเมื่อครู

“เมื่อเราแกะแพ็กเล็กใช้ ส่วนที่เหลือต้องบรรจุลงในขวดที่มีฝาปิด อย่างดี”

“การเซตอุณหภูมิของเครื่องชงก็สำคัญด้วย อยู่เป็นลูกมือสักสิบวัน ก็เก่งแล้วนะคะ” จันทรแสงอธิบายให้มาร์คฟัง

“ตอนนี้ก็ถึงเวลาพิสูจน์แล้วว่ากาแฟร้านนี้จะสอบผ่านไหม” แล้ว จันทรแสงก็อ่านคู่มือ เซตเครื่องชงกาแฟ เครื่องบด

“ได้แล้ว”

สองถ้วยแรกยกมาพร้อมโถใส่น้ำตาลทรายแดง

“ชุดที่หนึ่ง” จันทรแสงส่งให้ และอีกแก้วเป็นของเธอเองได้ลองชิม
ด้วย

“อ้อ! หอมนุ่มครับ”

“ชุดที่สอง”

“เข้ม หอม อร่อย”

“ชุดที่สาม”

“ถ้วยนี้อร่อยที่สุด และทำจะแพงด้วย หอมกรุ่น นุ่มนวล และมี
รสชาติกาแฟเต็มๆ ครับ” มาร์คทั้งกิน และวิจารณ์

“กาแฟที่สั่งมานี้ คุณคิดว่าใช้ได้ไหม” จันทรแสงเอ่ยถามบ้าง

“รสชาติดีมาก เทียบกับที่ผมเคยดื่มมาครับ”

“กาแฟชุดแรกเหมาะที่จะทำกาแฟมอคค่าส่วนผสมคือกาแฟหนึ่งส่วน
นมสองส่วน คาปูชิโน ชงเหมือนมอคค่า แต่จะราดด้วยนมที่ตีเป็นฟองอีกชั้น
และโรยซินนามอน (กานพลูบดเป็นผง) ชุดที่สองสำหรับทำกาแฟเอสเปรสโซ่
ส่วนชุดสุดท้ายแพงที่สุดจริงๆ ด้วย เป็นบลูเมาน์เทน กาแฟแท้จากจาไมกา
อร่อยที่สุดก็ถ้วยนี้แหละ” จันทรแสงบอก

“มีนหรือยัง ฉันว่าวันนี้เราไปทานข้าวร้านพิมพ์ แล้วพักผ่อนเช้าหน่อย
ดีกว่านะคะ พรุ่งนี้ร้านเปิดหกโมงเช้า ปิดหนึ่งทุ่ม คุณจะพักก็ได้ หรือจะมา
สายหน่อยก็ได้แล้วแต่ คุณกลับไปอาบน้ำก่อนดีกว่านะคะ โอเค”

ทั้งคู่อาบน้ำเสร็จแต่งตัวสบายๆ ด้วยเสื้อยืดกางเกงยีน จันทรแสง
โยนกุญแจให้มาร์ค เขายิ้มพร้อมรับมา แล้วขับซ้ำๆ ตรงไปที่ร้านพิมพ์ใจ

พิมพ์ใจเดินออกมาจับ ยังเข้าอยู่ มีลูกค้าอยู่สองโต๊ะ

“ไ้จะสาวน้อย สบายดีไหม”

“สบายดีจ้ะ คุณนาย” จันทรแสงตอบกับพร้อมหัวเราะเราะเสียงใส มาร์คยิ้มอดฆ่าสองสาวไม่ได้ เจอกันที่ไรต้องต่อปากต่อคำกันสนุก

“ถ้าแกเรียกฉันว่ายายอีกละก็ เป็นเรื่องแน่” พิมพ์ใจเบรก แต่ จันทรแสงยังอยากจะหยอต่อ

“ก็ใครบอกให้แต่งงานกับคนแก่ล่ะ”

“แกจะมากินข้าวหรือมาทำให้ฉันอารมณ์เสีย” เสียงพิมพ์ใจบอกอาการ ไม่สບอารมณ์

ดูทั้งสองจะไม่ลงให้กันง่ายๆ

มาร์คเลยพูดขัดขึ้น “เรามาทานข้าวครับ แล้วผมก็หิวแล้วด้วย”

ใบหน้าแจ่มใสและรอยยิ้ม ทำให้วาทกรรมวิวาทล้มเลิกไป ทั้งหมด เดินเข้ามาในร้าน พิมพ์ใจพามานั่งโต๊ะริมสุด

“ลมเย็นดี มองเห็นทุ่งหญ้ากับสนามบินด้วย” พิมพ์ใจพูดขึ้น

“เอาไว้น้หน่อยนะ แก่เหน้อย”

“ดี รู้ใจกันจัง จะไม่รักยังงั้นะ” จันทรแสงพูด

“ขนาดรักนะ ยังไม่ค่อยยังปากเลย” พูดแล้วพิมพ์ใจก็ไปเทไวน์ มาสองแก้ว

“วันนี้ไม่ยกขวดมาให้ห้รอกนางเมรีซี่มา เดี่ยวพรุ่งนี้เปิดร้านไม่ไหว ช่วงบ่ายเราจะแวะไป พี่คณิตจะส่งเด็กผู้ชายไปช่วยเสิร์ฟและล้างจานให้ 2 คนนะ เขารอเธออยู่ ไปสิ” จันทรแสงยกไวน์ขึ้นรวดเดียวจบ วางแก้ว แล้ว เดินออกไป

พิมพ์ใจเอ่ยปาก “คุณมาร์คคุยกับพิมพ์ก่อนนะคะ”

“ครับผม” เขามองตาม เห็นเธอเดินไปพร้อมซองเอกสารหายไปทางด้านหลัง น่าจะเป็นบ้านพักพิมพ์ใจ

“อาหาร พิมพ์สั่งให้แล้วนะคะ เดี่ยวคงมา”

“ครับ”

“ที่ร้านเรียบร้อยแล้วหะอ๊ะ” พิมพ์ใจถาม

“ทุกอย่างเรียบร้อยแล้วครับ พร้อมเดินเครื่องพ่วงนี้ ช่วงนี้ดูคุณแสงจะเหนื่อยนะครับ เห็นซูบๆ เวลากินข้าวก็กินได้ไม่มากเหมือนเมื่อก่อน” เสียงมาร์คพูดขึ้นอย่างเป็นห่วง

“อ๊ะ” พิมพ์ใจพยักหน้ารับรู้เรื่องของเพื่อน

“คุณมาร์คคิดยังไงคะที่มาอยู่ช่วยแสงทำร้านกาแฟ” พิมพ์ใจตั้งคำถาม

“ผมเห็นเธอเป็นผู้หญิงคนเดียวทำร้านกาแฟ แล้วผมก็ได้พักยาวเลย ไม่รู้จะทำอะไร”

“คุณมีที่ไปมากมาย พิมพ์ไม่เชื่อหรอก เหตุผลของคุณนะ” เธอพยายามคาดคั้น ตามองสบหนึ่ง แล้วพิมพ์ก็รีบพูดต่อ

“ที่คุณบอกว่าแสงเป็นผู้หญิงคนเดียว คงจะกลัวแสงทำไม่ไหวนะ เรื่องนั้นมันไม่จำเป็นเพราะแสงหาช่างไม้ได้อยู่แล้ว” พิมพ์ใจไม่ลดละ เธอเห็นมาร์คมาประจำการที่นี่ได้พักใหญ่แล้ว เขามาแะกินข้าวกับเพื่อนนักข่าวบ่อยครั้ง ตาพิมพ์ใจมองมาเหมือนต้องการคำตอบแบบลูกผู้ชาย มาร์คหลบตาลงต่ำ

“คุณอย่าบอกนะว่าชอบแสง ถ้าคุณหวังแค่ One night stand คุณคิดผิด เพราะไอ้แสงไม่นิยมแบบนั้น มันช่างเลือก คนสวยขนาดนั้น หาแฟนไม่ยาก แต่มันไม่ชอบสนทนากับผู้ชายคนไหน”

“แต่กับคุณ ดูเหมือนแสงจะคิดอะไรอยู่นะ” คำท้ายดูเหมือนพิมพ์ใจถามตัวเองมากกว่า เพราะจันทร์แสงคบใครยาก เลือกมากด้วยต่างหาก

“พูดตรงๆ ถ้าคุณคิดจะโอบไปโอบมา อย่าทำกับเพื่อนของฉันแบบนั้น
แสงมีปัญหามากพอแล้ว เขาขาดความอบอุ่นจากแม่ที่ตายจากไปตั้งแต่เด็กๆ
พ่อเขาเองก็ให้ได้แค่ความเป็นห่วง มันเจ็บมากพอแล้ว ฉันขอร้อง ถ้าไม่คิด
อะไรก็ไปซะ” พิมพีใจพูดด้วยเสียงเข้มและนัยน์ตาแดง

“แม่ผมเป็นคนไทย เขาก็พูดแบบที่คุณพูด แม่พูดว่าผู้หญิงไม่เหมือน
ผู้ชาย ถ้ารักใครก็ให้หมดทั้งหัวใจ ซึ่งต่างจากผู้ชาย เพราะฉะนั้นหากเธอ
คนนั้นเจอคนที่กะล่อน ก็ถือว่าโชคร้ายไป แต่ผมไม่ใช่คนประเภทนั้น ผมมี
สายเลือดของคนไทย และแม่สอนมาเสมอในหลายเรื่องเกี่ยวกับความคิด
และวัฒนธรรมซึ่งแตกต่างจากฝรั่ง ส่วนทางฝั่งพ่อเป็นคนอเมริกันหัวโบราณ
ค่อนข้างอนุรักษ์นิยม เรายังยึดถือความคิดในการมีครอบครัวแบบเก่าๆ
เหมือนดังหงส์ที่จับคู่กัน” มาร์คพูดยาว ตามองตรงไปที่พิมพีใจ เธอไม่ใช่
คนโง่ แว่นตาที่พูดถึงจันทร์แสงเต็มไปด้วยความรู้สึกที่ดี

พิมพีใจสบตาแล้วเอ่ยปากด้วยเสียงชัดเจน

“คุณดีกับแสงได้มากพอที่จะเก็บเรื่องบางเรื่องไว้ที่นั่นแหละ”

“ทราบจนลมหายใจสุดท้ายของผม เขาเป็นสายทหารใช้ไหมครับ”
มาร์คปล่อยหมัดตรง

พิมพีใจถอนใจ

“ฉันจะพาคุณไปสาบานกับศาลพระวอ*”

“ได้ครับ ผมแน่ใจ”

“ใช่ เขาทำงานให้สามีฉัน” พิมพีใจตอบคำถามคาใจของมาร์ค

จันทร์แสงกลับมาขึ้นข้างๆ พิมพีใจตั้งแต่ได้ยินประโยคที่จะสาบาน
แล้ว

* พระวอ คือศาลที่ตั้งอยู่ระหว่างทางขึ้นเขามาแม่สวด เป็นที่เคารพบูชาของคนเมืองแม่สวด

ตามโตตุ้มแม่เลื้อยร้าย

“เฮ้ย!” เสียงจันทร์แสงดังออกมาอย่างชัดเจนและโมโห ทั้งคู่สะดุ้ง
พึมพำใจเอ๋ยขึ้น

“มาร์คคุณไปนั่งรอที่รถก่อนนะคะ”

“ได้ครับ” มาร์คก้มศีรษะให้ทั้งสองสาวก่อนจะคว้าไวน์ติดมือไปที่รถ
มาร์คนั่งจิบไวน์ช้าๆ

“วันนี้คงบ้านแตกแน่ ดีไม่ดีเลยอดข้าวไปด้วย” เขานึกแล้วยิ้ม รู้สึก
โล่งอกที่ได้เอาอะไรที่หนักอยู่ในใจออกมาซะที ดีที่พึมพำใจรู้ว่าเขามีความ
รู้สึกดีๆ กับจันทร์แสง

ท้องฟ้าใส เดือนแจ่มกระจ่าง แต่เดือนที่โตะกำลังเป็นเดือนเดือน
หน้าของจันทร์แสงบั้งใส่เพื่อน ทำทางโกรธอย่างหัวฟัดหัวเหวี่ยง แต่พึมพำใจ
ดูใจเย็นกว่าและพร้อมที่จะรับมือ

“แกเป็นเพื่อนฉันนะพึมพำ แต่ทำไมเอาความลับไปบอกมาร์ค เขาเป็น
นักข่าวแกก็รู้อยู่ มันจะทำให้ฉันทำงานยากขึ้น ໂงรีเปล่า”

“คนที่ໂงคือแก เขารักแกมากนะแสง แกฟังฉันบ้าง อย่าเพิ่งโมโห”

“เฮ้ย! ໂงีสาระ”

“แกนั่นแหละໂงีสาระ อายุขนาดนี้ สวยก็สวย แกไม่คิดจะเปิดใจให้
ใครเลยหรือไง อย่างน้อยก็ลองคบกันไปก่อน”

แล้วพึมพำใจก็เทไวน์ให้อีกแก้ว จันทร์แสงกระดกทีเดียวหมด

“ว่ามา แกจะแก้ตัวยังไง”

คำอธิบายของพึมพำใจหนักแน่น ปนด้วยความเป็นห่วง

“แกทำงานสายนี้มาตั้งแต่จบ เคยอบรมคอร์สโกลด์ แกทำได้ดีมาก จนผู้ขายทั้งหมดยอมรับ นับจากนั้นมา มันจะเข้าลิบปีแล้ว และทุกครั้งที่คำสั่งลงมา แกต้องออกไปตามสาย แกรู้ไหม ฉันกับไอ้ทิมไม่เคยนอนหลับเป็นสุขเลยจนกว่าจะเห็นหน้าแกอีกทีว่าไม่เป็นอะไร” พิมพีใจพูดทางเสียง บอกถึงความเห็นหัวง ความรู้สึกของทั้งคู่เหมือนมีอะไรมาจุกที่ลำคอ จันท์แสงมองเพื่อนแวตตามีน้ำตาคลออยู่ เธอเงยหน้าหายใจลึกแล้วจ้องมองพิมพีใจ

“ฉันไม่ใช่ลูก ไม่ใช่ผัวแก แกมาห่วงฉันทำไม บ้า!” แสงสบตเลียงดัง ทั้งที่ใจรู้ความจริงว่าเธอทั้งสามโตมาพร้อมๆ กันและห่วงใยกันเสมอ

“แกต้องยอมรับว่าอีกไม่กี่ปีเขาก็ปลดแก ให้เข้าไปนั่งโต๊ะประจำการแล้ว นึกถึงตัวเองบ้างสิ มาร์คเป็นคนดี ฉันรู้จักเขาก่อนแกอีก ตั้งแต่เขาไปมาตามตะเข็บชายแดน เขาก็แะมากินข้าวที่นี่หลายครั้ง ยังไงเขาก็ต้องสู้รจนได้สักวันหนึ่ง”

“อ้อ! แกเลยบอกเขาเลย ง่ายดี ฮี”

“มาร์คเขารักแกมาก ลองนึกดู ถ้าเขาไม่อาทร ได้พักร้อนยาวขนาดเนี่ย จะมีใครจะโง่มาทำงานให้”

“อ้อ! เขาบอกแก หรือแกเดาเองว่าเขารักฉัน”

“เขาบอกฉันเต็มสองหูว่ารู้สึกดีกับแกมากๆ เขาไม่กล้าพูดว่ารักแก เพราะกับเขาซึ่งรู้ว่าไวกินไปในความคิดของแก”

“แม่คุณ เป็นถึงคุณนายผู้พันคนคิด เชื้อคนง่ายจังนะ” จันท์แสงพูดอย่างแดกดันเอกับเพื่อน

“แกไม่ต้องเถียงฉัน ถ้าแกไม่โกหกตัวเอง แกทั้งคู่รู้สึกเหมือนกันนั่นแหละ” พิมพีใจพูดถึงความจริงที่จันท์แสงเองกำลังปฏิเสธความรู้สึกนั้น

“ฉันไม่ได้สนใจ”

“แต่ยิ่งแกทำอย่างเนี้ย แกยิ่งเจ็บปวด” พิมพีใจเอ๋อขึ้น

“แกรู้ไหม เดือนหน้าจะมึงงานใหญ่เข้า แต่แกทำให้ฉันปวดหัวกับเรื่องโง่ๆ แบบนี้เนี่ยนะพิมพ์” จันท์แสงพูดและถอนใจ

“ความรักไม่ใช่ความโง่ แกใจเย็นๆ แล้วคิดเอาเอง ฉันจะให้เด็กเสิร์ฟอาหารแล้ว” พิมพีใจพูดจบแล้วเดินออกไป จันท์แสงเอามือขวาเสยผมและยกมือขึ้นกุมขมับ

มาร์คลงนั่งและยื่นผ้าเย็นให้ จันท์แสงรับมาเช็ดหน้า ไม่มีคำพูดใดๆ หลุดออกมาแม้คำเดียว

จันทร์แสง หรือหมวดแสง สาวงามที่ไม่เคยเปิดหัวใจ
ให้กับชายหนุ่มคนไหน เธอคือหนึ่งในทีมสามเสือบุกเหนือลุยใต้
ตระเวนตามแนวตะเข็บชายแดนไทย-พม่า เข้มแข็งแกร่งกล้า
แต่ต้องปกปิดสถานภาพของตน มุ่งมั่นอยู่ในหน้าที่และเป้าหมาย
มาร์ค หนุ่มลูกครึ่งไทย-อเมริกัน
นักข่าวหนุ่มใหญ่หน้าตาหล่อเหลา เข้ามาร่วมข่าวที่เสี่ยงถึงชีวิต...

ความรักระหว่างเขาและเธอ เริ่มต้น ณ **Coffee@Coffee**
ร้านกาแฟสดแห่งแรกบนยอดดอย ร้านที่เธอเริ่มสร้างขึ้น
ส่วนเขาช่วยสานต่อ ก่อเกิดเป็นความผูกพัน
หัวใจอบอุ่นของเขาจะเจาะเข้าไปถึงหัวใจของเธอที่ปกปิดไว้
ด้วยกฎเหล็กของหมวดสาวได้หรือไม่...
แล้วรักนี้จะลงเอยหรือจำต้องจากลา ???

www.se-ed.com

ISBN 978-616-08-3725-0

9 786160 837250

350 บาท

หอสมุดแห่งชาติแพทยศาสตร์
หมวด : วรรณกรรม-นวนิยายทั่วไป

www.se-ed.com

[sbc.fans](https://www.facebook.com/sbc.fans)

SE-ED Publisher